

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Sınıf
Mücadelesinin
Devrimeci
Kavranışı

• Büyük
Çaplı
Çatışmalar

• Sosyalizm
Bizi
Çağırıyor

• Ortadoğu:
Topyekün
Savaşın
Kıyısında

• Sona
Doğru

• Daiyang
Metal
İşçileri
Açık
Grevinde

Hey Tekstil

THY İşçileri

SAVAŞA SAVAŞA KAZANACAĞIZ

Taral Makina İşçileri

Nakliyat İş Sendikası

SINIF MÜCADELESİNİN DEVRİMCİ KAVRANIŞI

Devrimi başarıya ulaştırmamızın önünde büyük güçlükler var. Devrimci hareket, güçlüklerle mücadele ederek gelişim gösterdi. Bu mücadele, kitleleri yetkin devrimci savaşçılar durumuna getirdi. Savaşım sırasında elde edilen nitelikler, zafer yolunda, karşımıza çıkacak yeni güçlükleri alt etmek için büyük bir dayanaktır.

Devrim yığınların yaşamında köklü değişim yaratır. Yığınların etkinliklerini en üst düzeye çıkardıkları dönemler, devrim sırasıdır. Kendi yaşamlarında temelli bir değişim için önlerine çıkan zorluklarla, engellerle, burjuva güçleriyle en büyük savaşa tutuşmaya hazırlandılar. Girişilen her savaşım emekçilere yeni deneyimler getirir, savaş kapasitelerini ve yeteneklerini biraz daha güçlendirir.

Eylemlerin düzeyi ve gücü ne denli ileri görünse de sonuç almak bakımından zayıf, yetersiz, dar ve sınırlıdır. Varolan savaşım kapasitesine ve yeteneğine devrimin zaferi bakış açısıyla bakılmalıdır. Bu bakış açısıyla bakıldığında var olan düzey kesinlikle yetersizdir ve aşılması gerekiyor. Buna göre, hareketin başarıya ulaşması için, devrimci kitle eylemlerinin yeni ve ileri örneklerinin yaratılması bir zorunluluktur. Leninist Parti uzun süredir buna işaret ediyor. Sloganlarımız, emekçilerin mücadelesinin daha ileriye gitmesi için, yığınların önünü açmalıdır. Küçük-burjuva politik hareketler ise, büyüyen devrimci mücadeleyi kendi dar anlayışlarına ve sloganlarına hapsetmeye çalışıyorlar.

Halk, şiddetli ve çok büyük baskılarla mücadele ederken, politik koşulları değiştirmeye çalışırken, bu koşulları devrimci koşullara dönüştürmek için dışarıya bir kavgaya atılırken; bu süreçte kendini de eğitti, bilinçlendirdi ve dönüştürdü. Tüm bu savaşım ve süreçlerden yeni bir halk doğdu. Tarih sahnesinde başka bir halk var artık. Bu kez tarih yapıcılarını olarak tarih sahnesindedir. Nasıl ki halk devrimci koşulların ürünüyse, yeni koşullarda dövüşen halkın mücadelesinin ürünüdür.

Devrimci süreçlerden geçmiş, dövüşmüş bir halk burjuvazi için her zaman büyük bir tehlikedir. Böylesi aşırıya-eğilimi bir halk üzerinde gerçek bir egemenlik kuramayacağını görüyor. Eski durumunu devam ettirmek için, şiddetini ve saldırılarını boyutlandırması sonuç getirmekten uzaktır. Kitlelere boyun eğdiremediği gibi daha da önemlisi, eski düzeni yıkmaya yönelen eylemlerin gelişimini

durduramıyor. Çünkü devrimci işçi sınıfı, emekçilerin en ileri ve en tutarlı unsurları istemlerini gerçek yapmak için bilinçli ve ısrarlı bir davranış içindeler. Kitlelerin devrimci niteliği ve devrimci savaşı, bu mücadelenin daha ileriye gitmesinin güvencesidir.

Emekçi halkın ve devrimin önderi olan işçi sınıfı, teorik, pratik mücadelesiyle, devrimci sınıf partisi biçiminde örgütlenerek, halk içinde kendi bağımsız politik çizgisini koruyarak, geniş yığınları teknelci sermayenin egemenliğine karşı birleştirme ve harekete geçirme konumuna ve niteliğine sahiptir. Diğer emekçilerin en ileri, en tutarlı ve en devrimci kesimleri de bu mücadelede devrimci proleter kitlelerinin yanında yer almış ve her süreçte devrimci hareketin yanında bulunmuşlardır. Kitlelerin devrimci niteliği ve birikimi, devrimin dayanağı ve büyük bir kazanımıdır.

Devrimin zaferi için, daha büyük güçlükleri aşmak ve daha şiddetli çarpışmalardan geçmek gerekiyor. Proletaryanın devrimci sınıf öncüsü bunun bilinciyle kitleleri hazırlıyor, yönlendiriyor ve kesin bir başarı için yüreklendiriyor. Devrimci yığınlar büyük bir coşku ve gözü peklikle mücadeleye atılırken, onların, devrimci enerjilerini daha etkin bir şekilde harekete geçirmeleri ve bu yöndeki istekliliklerini teşvik etmek için net bir politika izlenmelidir. Halk kitlelerinde görülen devrimci kararlılık kolay oluşmamıştır. Dolayısıyla, küçük ödümlerle harcanmamalıdır. Yapılması gereken mücadelenin geldiği aşamaya göre davranmaktır. Mücadele iktidarın ele geçirilmesine yönlendirilmelidir.

Savaşımına atılanlar var olan güçlerle sınırlı değil, her gün yeni güçler mücadeleye katılıyor. Bu insanları derinden etkileyen ve savaşımına çeken, sosyalist düşüncelerdi, büyük devrimci amaçtır, verilen devrimci kavgadır. Küçük burjuva hareketler bu gerçeği kavramadıkları için devrimin harekete geçirdiği emekçi ve sömürülenleri günlük sorunların çözümleriyle uğraştırıyorlar. Dolayısıyla daha ileride olması gereken ve daha hızlı gelişmesi gereken mücadelenin daha yavaş ve geriden gitmesi için çaba gösteriyorlar. Fakat koşullar devrimci; onların tüm olumsuz çabalarına, programlarına ve girişimlerine karşın devrimci mücadele genel olarak ileriye gidiyor. Devrimci mücadele büyük bir enerjiyle ileriye gittikçe bu mücadelenin kendisi yeni yeni insanları etkilemeye, kendine çekmeye ve harekete geçirmeye devam ediyor.

Oportünist ve reformist hareketlerin po-

litik özü aynıdır. Bu hareketlerin pratik politikalarını genel çizgileriyle değerlendirdiğimizde şu ortak yönleri görürüz: Reformlar ve sendikal mücadele, yani kurulu düzenin çerçevesini aşmayan acil istemler için savaşım. Devrim ve toplumun devrimci dönüşümü ileri bir tarihe bırakılıyor. Emekçilerin acil talepleri proletarya partisinin programında da yer alıyor; fakat proleter devrimci partinin programında öne çıkarılan temel devrimci taleplerdir; burjuvazinin devrilmesi, devrimci iktidarın kurulması ve diğer temel ekonomik, sosyal dönüşüm hedefleridir. Oportünist sosyalizmde olduğu gibi, temel devrimci görevler acil istemlerin arkasına itilmiyor. Büyük halk yığınlarını ayaklanmaya götüren ikincil olanları değil, temel devrimci istemlerdir.

Teknelci burjuvazi eski koşulların devamından yanadır. İşçi sınıfı, bu koşulları değiştirmek için tepedekilere karşı etkin bir savaşımına girişince, kitlelerin gelişen hareket karşısında verili durumdan bazı değişikliklere gitmeye razı oldu. Amaç egemenliklerini garanti altına almaktır. Ama bizde egemenlerle şiddetli bir mücadeleyi senelerdir sürdüren emekçi kitleler teknelci egemenliği devirmek hedefiyle savaşımını kesintisiz olarak sürdürüyor. Ve devrimci istemler gerçekleşene dek, devrimci kavga büyüyerek, güçlenerek daha da şiddetlenerek devam edecektir.

Sınıf mücadelesinin önlenemez gelişimi küçük burjuva hareketleri de etkisi altına almıştır. Yayınlarında, bildirilerinde, propaganda ve ajitasyon çalışmalarında sınıf mücadelesinin somut olgularına daha sık yer vermeye başladılar. Fakat kendi geri anlayışlarına göre yorumlayarak. Proletaryanın sınıf savaşımını eksiksiz tüm boyutuyla ve olanca keskinliğiyle yansıtmak yerine onu önceki dönemlerin düzeyi ve biçimleriyle tanımlıyorlar. Böylece sınıf kavgasının gerçek gelişimini anlamadıklarını ortaya koymuş oluyorlar. Proletaryanın sınıf mücadelesi olsun, halk kitlelerinin ilerici devrimci mücadelesi olsun, üst biçimlere, iç savaşa varmış ve ayaklanma noktasına gelip dayanmıştır. Gelinek noktayı daha iyi anlamak için sınıf savaşımını edilgen bir gelişim içinde değil, etkin yönleriyle sıçrama ve patlama içinde ve tüm canlılığıyla değerlendirilmelidir. Yani sınıf mücadelesinin oportünist kavranışı değil, devrimci kavranışı ortaya konmalıdır.

C.DAĞLI

BÜYÜK ÇAPLI ÇATIŞMALAR

Tekelci sermaye ve onun siyasi güçleriyle, işçi sınıfı ve siyasi hareketi arasındaki politik çelişkiler ve çatışmalar yeni bir boyut kazanıyor. Burjuvazinin emekçi halk kitlelerine yönelik saldırıları, baskıları ve şiddeti arttıkça siyasi çelişkiler ve çatışmalar keskinleşip daha ileri bir düzeye varıyor. Siyasi çelişkiler kritik bir uğrağa girmiştir ve bu aşamada sosyal mücadele büyük çaplı ve çok sert geçer.

Yıllarca, sırtlarına yüklenen bütün devlet harcamalarının altında ezilen emekçiler; işsizlik, ücretlerin düşürülmesiyle birlikte kötüleşen tüm yaşam koşullarının yükü de omuzlarına binince, içinde buldukları durum iyice çekilemez bir sınıra vardı. Çalışan nüfusta, burjuva topluma karşı ayaklanmanın bütün koşulları yeterince oluşmuştur. Bu yüzden en küçük bir sosyal olay bile çelişkileri keskinleştirebiliyor ve bugün için sınırlı bir ayaklanmaya dönüşebiliyor.

Çelişkiler bugünkü toplumun dağılmasını hızlandıracak biçimde kritik bir uğrağa varmıştır. Emekle sermaye arasındaki çıkar karşıtlığı, büyük çaplı politik savaşında somutlanıyor. Karşıt güçlerin, düşman sınıfların savaşımı uzun yılları kaplıyor. Uzun iç savaş biçimini alan sınıflar mücadelesi, tüm bu zaman boyunca son derece sert, şiddetli, yoğun, yaygın ve çok sancılı geçmiştir. Büyük acılara mal olmuştur. Toplumsal savaşım bu şekilde devam ederse, büyük bir yıkım getirecektir. Ve daha büyük acılara yol açacaktır. Daha büyük acıların yaşanmaması, gözyaşının akmaması için emekçi sınıf ve ezilen yığınlar başarılı olmak zorundadır.

Sermayenin iktidarını sürdürmesinin araçlarından biri burjuva ideolojisi olmuştur. Ama baskı, ekonomik ve politik saldırı içinde geçen uzun bir tarihi süreçten sonra emekçilerin üstünde aynı ideolojik etkiyi koruyamıyor. Kapitalizmin çelişmeli evrimi, burjuvazinin ideolojik argümanlarının büyük bir darbe yemesini de getirdi. Bir baskı ve sömürü toplumu olan bugünkü toplumun geldiği yerden sonra burjuva ideologları, bu toplumun propagandasını nasıl yapacaklar, ezilen ve sömürülen yığınları mülk sahibi sınıfların peşine nasıl takacaklar. Burjuvazinin çıkarlarının emekçilerin çıkarı olduğunu nasıl açıklayacaklar. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ve karşıtlıklarının bu denli geliştiği ve keskin olduğu koşullarda burjuvazi toplumunda eski siyasi ve ideolojik etkini devam etti-

remez.

Burjuva toplumun iç çelişkilerinin gelişmesi, burjuvaziyi zayıf düşürürken, bu durum emekçiler için, amaçlarını gerçekleştirecekleri uygun koşulların oluşması anlamına gelir. Siyasi çatışmalar bu zemin üzerinde büyür. Siyasi savaşımın gelişmesi, devrimin büyümesi anlamına gelir. Nesnel koşulları oluşmadan, sınıf mücadelesi gelişmeden, devrim bu temelde ilerlemeden, emekçi sınıflar en önemli isteklerini nasıl gerçekleştirecekler; içinde buldukları koşulları nasıl değiştirecekler. Koşulları değiştirmemiz için her gün yeni olanaklar doğuyor. Devrimci proleter parti, tüm bu olanaklardan yararlanarak, verili durumu değiştirecek bir politika izler.

Toplumsal bir temele dayanan, toplumsal sınıflar arasındaki bir mücadele olan siyasi mücadele, on yıllardır etkin olarak sürüyor. Gerek 70'lerde, gerek 12 Eylül'de, gerekse bugün karşıt sınıfların siyasi temsilcilerinin arasındaki siyasi mücadele öne çıkan mücadele biçimidir. 12 Eylül'de tekelci sermayenin ve askeri faşist diktatörlüğün hedefi proleter hareketi devrimci güçleri ezme idi. O dönem sonuca ulaştığını sananlar 90'larda çok daha büyük devrimci bir güçle uğraşmak zorunda kaldılar. Devrimci mücadele öylesine ileri bir momentte ki, tekeller ve onların siyasi iktidarı ne yaparsa yapsın onun ilerlemesini durduramaz.

Bunun anlamı şudur: Burjuvazi ve onun siyasi iktidarı, politik süreci tek başlarına belirleyecek baskın bir güç değildir. Kendi istekleriyle tarih sahnesine çıkan ve dövüşen emekçi sınıf var. Ezilen ve sömürülen kitleler var. Toplumun tepesinde oturanların sürece kendi yönelimleri doğrultusunda, şekil verme, durumlarını yeniden güçlendirme girişimleri, devrimci halk kitleleri tarafından başarısızlığa uğratılıyor. Onları sınırlayan ve krize sokan bir durum doğmuştur. Bu, basit bir durum değil, eski ilişki biçimini alt üst eden yeni bir durum, yeni bir süreçtir; içinde büyük çatışmaların, sosyal hareketlerin ve dönüşümlerin yaşandığı devrimci bir dönemi karakterize eder.

Devrimci dönemler, devrimin teorik bir önerme olmaktan çıktığı, pratiğe geçme koşullarının doğduğu dönemlerdir. Bu sırada emeğin sermayeye karşı mücadelesi ve kapitalizmin ezdiği tüm kitlelerin tekelci burjuvaziye karşı savaşımı en üst noktalara doğ-

ru ilerler. Ama bu mücadelelerin sonuç vermesi için mücadele devrimci bir partinin önderliğinde yürütülmelidir.

Kendini öyle adlandıran bir parti değil, gerçek anlamda devrimci niteliklere sahip olan bir parti. Proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket eden bir parti. Devrimci komünist niteliklerini daima geliştiren bir parti. İşçilerin sadece en ileri ve en mücadeleci alanlarını değil, en yeteneklilerini de kendi yapısına çeken bir parti. Ancak böyle bir parti, kitleleri etkiler, sınıflar savaşımının tüm cephelerini yönetir.

İşçi sınıfının, burjuvaziye karşı, bir sınıf olarak harekete geçmesi politik bir mücadeledir. Sınıf partisi, proletaryanın elinde, politik mücadelesinde, iktidar mücadelesinde etkin araçtır. Sınıf savaşımının, tüm ezilen yığınların mücadelesinin hızlı bir gelişim ve değişim içinde olması gerçeği göz önünde tutulursa, devrim partisinde örgütlenmenin ivediliği ve önemi kendiliğinden anlaşılır.

Toplumdaki çelişkiler, toplumun yüzeyine, sosyal patlamalar biçiminde vuruyor. Olayların ortaya çıkışı ılımlı değil, patlama biçimini alıyor. Toplumsal patlamalar, burjuva toplumun çelişkili evriminin, karşıtlığa dayalı ilişki biçiminin yarattığı sonuçlardır. Patlayıcı toplumsal duruma uzun süre önce işaret ettik. Patlayıcı toplumsal durum bir anlık bir durum değil, bir süreçtir. Sürecin her anında olaylar patlama biçiminde kendini gösterir. Devrimci durum koşulları bunun bütün öğelerini içinde barındırıyor. Devrimci durumu patlamalı, sıçramalı ve çatışmalı bir süreç olarak niteliyoruz. Devrimci siyasi mücadeleler bu süreci derinleştirir.

Doğmuş olan koşullarda politik mücadele biçimleri içinde, devrimci siyasi biçim öne çıkan, etkin ve kitleleri harekete geçiren, onları dönüştüren biçim oldu. Başka biçimde politika yapan, sosyalistlerde var, fakat devrimci politik biçim, emekçi ve sömürülenleri eyleme geçiren, heyecanlandıran ve ileriye atılmasını ateşleyen biçimdir.

Olaylar çeşitli görünüşler içinde ortaya çıkıyor. Sosyal olaylar hangi görünüş içinde kendini gösterirse gösterebilir, devrimci komünistlerin taktiği, tüm olayları, tüm eylemleri devrimci iktidarın kurulmasına yönlendirmektir. Ezilen ve sömürülenler, devrimci iktidara dayanarak kendilerine yeni bir gelecek açabilir ve geçmiş dönemi tamamen kapatabilirler. □

YENİ BİR TOPLUMA DOĞRU: SOSYALİZM BİZİ ÇAĞIRIYOR

İnsanlık tarihi boyunca toplumları sarsan, alt üst eden her devrim, her devrimci dönüşüm büyük toplumsal programlara, sahip bir sınıfın toplumun geniş kesimlerini bu programa ikna etmesiyle, bu program için mücadeleye kazanmasıyla gerçekleşti. Bugün geleceğe ilişkin programı olan tek sınıftan söz edebiliriz. Bu da insanın insanı sömürmesinin her biçimine son verecek, üretim araçlarının özel mülkiyetini ve sınıfları ortadan kaldırarak bütün insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirecek olan proletaryadır.

Kapitalizm, şu son 150 yılda, insanın daha önceki bütün tarihi boyunca gerçekleştirdiğinden daha fazla bilimsel teknik gelişme gerçekleştirdi. Ancak emperyalizmin dünya egemenliği, özellikle yeni evrede kapitalizmin içinde kıvrandığı kendi yapısal çelişkilerinin sonucu olarak yaşadığı sıçramalı çöküş süreci, insanı, sürekli olarak kendi varoluşunun özünden uzaklaştırmakta; kendi işleyiş yasaları gereği, eğer müdahale bulunmazsa, insanlığı da hızla yokoluşa sürüklemektedir.

Üretici sınıfların, ister proletarya, ister küçük mülk sahipleri olsun, bugün gelinen aşamadaki burjuva toplum koşullarında refah ve güven içinde üretim yapmaları da yaşamlarını sürdürmeleri de imkânsızdır. Günlük yaşamlarını devam ettirebilmedeki zorluklardan kaynaklanan güvensizlik ve korkuların baskısıyla içine sürüklendikleri stres ve depresyonun yanında maddi ve manevi tatminsizlik, sürekli daha da kötüye giden bugün ve yoğunlaşan gelecek korkusu, dinin ve dinsel hurafelerin yoğunlaşması, artan karanlık... İşte burjuvazinin insanlığı getirdiği toplumsal tablo bu. İnsanın bu koşullardan, bu yabancılaşmadan kurtuluşu ancak ve ancak niteliksel olarak başka bir toplumsal sisteme sıçramasıyla, yeni ve daha ileri bir topluma geçişiyle mümkün olacaktır.

Tarihin en derinine gidecek olan bu devrimi gerçekleştirecek; niteliksel olarak yeni toplumu kuracak olan yegâne sınıf, tarihin en devrimci sınıfı olan proletaryadır. Bunu gerçekleştirebilmek için proletaryanın kendi toplumsal programına dört elle sarılması bir zorunluluktur. Yoksa burjuva-

zinin, kapitalizmin onu mahkûm ettiği uzun ve acılı bir yaşamın sonunda kendisini bekleyen sefalet içindeki ölüme erişmeye kadar açlık, karanlık ve güvencesiz yarınlarıdır.

Bütün toplumların temelinde yatan ekonomi, insanın evrimiyle birlikte bir evrim içindedir. Bizden önceki bütün kuşakların emeğinin ürünü olan ekonomi, bizden sonra gelecek olan kuşakların da yaşam koşullarını hazırlayacak asıl olgudur. Ekonomi, sadece maddi malların üretimi değildir. Bilim, teknoloji, hukuk, politika, etik, estetik, sanat gibi toplumun maddi ve manevi bütün yaşamı üzerinde belirleyici bir etkiye sahip olduğu gibi, kendisi de bu alanlardan gelecek etkilere açıktır. 20. yüzyıl, bilimsel teknik buluş ve uygulamalarla dolu, daha önceki bütün tarihten daha hızlı ve daha fazla gelişmenin yaşandığı bir yüzyıl oldu. Özellikle bilimdeki gelişmelerin üretime uygulanmasıyla güçlenen makineli büyük sanayi temelindeki seri üretim, daha önceki dönemlerde ancak ayrıcalıklı bir kesimin kullanabildiği ürünleri parasını ödeyebilen herkesin hizmetine, tüketimine sundu. Ulaşım, nakliye ve iletişim araçlarındaki muazzam gelişmeler, ulusal çitleri yıkıp halkları birbirine yakınlaştırdı. Daha önceki dönemde, şehirde yaşayan birini doyurmak için tarım alanında üretim yapan bir kaç üreticinin emeğine ihtiyaç duyulurken, şimdi modern, bilimsel, makineli tarım sayesinde bir tek insanın emeği 20'den fazla insanın doyması için gereken ürünü sağlıyor. Ama bütün bunlara rağmen, dünyanın her yerinde açlık, sefalet, yokluk, yoksunluk egemenliğini sürdürmeye devam ediyor. Yüz milyon civarında insan, burjuva toplumun en tepesinde yer alarak büyük bir sefalet ve bolluk içinde har vurup harman savururken, bir milyar kadar insan da açlık sınırında yaşama tutunmaya çalışıyor, bir milyardan fazlası ise açlıkla boğuşarak ölümlü bekliyor. Birleşmiş Milletler Gıda Bölümü verilerine göre dünyada toplam tahıl üretiminin kişi başına dağıtımını gerçekleştireseydi eğer, her bir insana 944 gram tahıl düşecekti. Bir insanın günlük ihtiyacı 750 gram olduğuna göre herkese bol bol yete-

cek kadar tahıl üretimi var. Ancak bu tahılın Avrupa Birliği ülkelerinde üretilen kısmının % 57'si ABD'de ise % 70'i hayvan yemi olarak kullanılıyor. Ama aynı zamanda dünyada bir milyardan fazla insan açlıktan kıvranarak ölümü bekliyor.

Üretici güçlerin bugünkü gelişim düzeyine rağmen dünyanın her yerinde bağımlı ülkelerde olduğu kadar emperyalist merkezlerde de alt sınıflar açısından eğitiminden sağlığa bütün hizmet sektörünün emeğinin sonuçlarına, temiz sudan sağlıklı ve yeterli gıdaya varana kadar akla gelebilecek her türden tüketim nesnesine acil ihtiyaç var. Oysa sadece Batı Avrupa'da Almanya, Fransa, İngiltere gibi emperyalist merkezlerde 50 milyondan fazla işsiz var. Bu rakam dünya ölçeğinde bir milyarın üzerinde. Yani şöyle kabaca bir oranlama yapılırsa, çalışabilecek dünya nüfusunun üçte biri işsiz durumda. Bu oran bağımlı ülkelerde daha yükseliyor. Mesela Türkiye'de TÜİK'in 2013 Ocak ayında açıkladığı rakamlara bakılırsa, çalışabilir nüfusun yarısından fazlası istihdam dışı, yani işsiz. Bunun nedeni ise kapitalizmin kendi sınırlarının sonuna dayanmış olması, birikmiş sermayenin ve kapitalist üretim anarşisinden dolayı piyasadaki metaların bolluğu. Bu, sermayeye dayalı üretim sisteminde genişlemiş yeniden üretimin önündeki en büyük engeldir. Burada daha çok sermaye atıl hale geliyor, üretime değil, ranta, faize, spekülasyona yöneliyor. Dünyada bir gün içinde el değiştiren para miktarının 8-10 trilyon dolar gibi dudak uçuklatan miktarlara vardığı tahmin ediliyor. Ancak bunun yüzde birinden daha azı ticari sermaye olarak meta dolaşımına aracılık ediyor. Üretime yatırılan sermayenin karıyla spekülatif ranta, faize yönelen sermayenin karı arasındaki oran 1960'lı yıllarda %7 iken, 2000'lerin başında %60'ı geçmişti.

Birleşmiş Milletler verilerine göre en zengin ülkelerde, yani emperyalist ülkelerde, kişi başına ortalama tüketim, bağımlı ve en yoksul ülkelerdeki kişi başına ortalama tüketimin 400 katı. Sadece İsviçre'de yaşayanların bir günlük tüketimi, bütün

Mozambik nüfusunun bir yıl boyunca tükettiklerinden daha fazla. Ki bunlar ortalama rakamlara göre yapılan bir kıyaslama. Yoksa büyük sanayi patronlarının, dev şirketlerin, üst düzey yöneticilerinin, büyük sermaye kodamanlarının gelirleriyle kıyaslandığında, ortaya çıkan tablo insanın hayal gücünün sınırlarını zorlayacak kadar uçuktur. Mesela, çok uzağa gitmeye gerek yok, Güney Afrikalı bir maden ocağı sahibinin ortalama yıllık geliri iki milyar doları aşıyor. Bu rakam, Güney Afrika'nın kuzeyinde yer alan beş milyon nüfuslu bir ülke olan Çad'ın bir yıllık toplam gelirinin üç katı.

Tek tek ülkelerde olduğu gibi dünyada da bir yanda böylesine büyük bir servet sermaye olarak birikirken, milyarlarca insanın açlık ve sefalet içinde kıvrınmasının nedeni, bir kısım gözbağcı burjuva kalemşorun iddia ettiği gibi ne aşırı nüfus artışı, ne doğal afetler, ne toprağın verimsizliği, ne de insanın kendisidir. Bunun bütün sorumluluğu sermayeye dayalı üretim sistemidir, bütün sorumluluk kapitalizme aittir. Sermayeye dayalı üretimin amacı değişim değeri üretmektir. Kullanım değeri sadece değişim değerinin taşıyıcısı olarak vardır. Sermayenin kendini gerçekleştirmesi için üretilen değişim değerlerinin tüketilmesi, para biçimine geri dönmesi gerekiyor. Ancak böylece para sermaye biçimine dönen sermaye yeniden yeni tura başlayabileceklerdir.

Burada bilim ve teknoloji önemli bir etki yapar. Bu alandaki gelişmeler üretime uyarlandıkça sermayenin sabit sermaye olarak yatırılan kesimi büyür; sermayenin organik bileşimine bağlı olarak kar oranları düşer. Aynı zamanda sabit sermaye yatırımları büyüdükçe, makineler daha çok işçinin yerini alır, çalışan işçi sayısı düşer, değişen sermaye (işçi ücreti olarak ödenen kısım) düşer. Yani nüfusun ezici çoğunluğunun tüketiminin üst sınırı olan gelirleri azalır. Makineli üretimin yoğunlaşması daha çok meta ürününün üretilmesini sağlarken, işçinin yerini alan makine nedeniyle işsizlik ve sefalet daha da artar.

Kapitalizm, kendi işleyiş yasaları gereği, toplumun ezici çoğunluğunu giderek artan bir şekilde ücretli emekçi haline getirir. Nüfusun bu ezici çoğunluğunun tüketimlerinin üst sınırı ücretleri kadardır. Sermaye açısından ücret olarak ödenen

miktar değişen sermayeye denk gelir. Bu kısım, toplam sermaye içinde cüzi bir kısım oluşturur. Oysa sermaye her çevrimde değişmeyen sermayenin belirli bir bölümünü hammaddeler, yardımcı maddeler, makineler ve binalar gibi demirbaşların yıpranan kısımlarını da yeni ürünlere aktarır. Böylelikle nüfusun ezici bir çoğunluğu ücretlerine denk gelen tüketim mallarını tüketip, değişen sermayenin yeniden burjuva sınıfa dönüşünü sağlar, ama burjuva sınıfın lüks ve savurganlığı, diğer metaların tüketimini karşılayamaz.

Kapitalist üretimin temelindeki devrimci yapısı nedeniyle yeni teknolojiye dayalı makineler eskinin yerini almayı sürdürüyor. Sürekli olarak emeğin verimliliği artarken, toplumda zaten derin olan yoksulluğu ve sefaleti daha da yoğunlaştırıp, derinlemesine ve genişlemesine yayar. Aynı zamanda sermaye daha çok emek gücü gerektiren işlerdeki yatırımlarını sürekli olarak emek gücünün daha ucuz olduğu ülkelere ve bölgelere doğru kaydırır. Bu öyle bir noktaya gelir ki, bazen yeni teknolojiye yapacağı yatırımını getireceği kar daha düşük kalır. Sonuçta sermaye, ister emek gücünün daha ucuz olduğu yerlere kaçsın ister yeni teknolojiyi kullansın, her iki durumda da kendi kendisinin engeli haline gelir; üretici güçlerin gelişiminin önünde giderek büyüyen bir engel olarak dikilir.

Söylediklerimizi bir örnekle soyutlayalım: ABD'li bir araştırma şirketi (Alliance Capital Management) ACM, sanayi üretimi üzerinde bütün dünyayı kapsayan bir araştırma yapıyor. Bu araştırmanın sonuçlarına göre 1995'le 2002 arasındaki 7 yıllık bir zaman diliminde, sanayide işgücü kullanımı %16 azalırken, toplam sanayi üretimi %30 artış göstermiş. Araştırmacı şirket ACM, kapitalizmin dünya egemenliğinin devam edeceğini varsayarak elindeki verilerden hareketle önümüzdeki döneme dair bazı tahminlerde bulunuyor. Birisi tekellerin nasıl büyüyeceğine işaret ediyor. Şöyle; 2002'de dünyada sanayi üretimi yapan 163 milyon şirket var; tahminlere göre bu sayı 2040 yılına kadar birkaç milyona düşecek. Ama asıl çarpıcı olan bu değil, Tahminciler, 2050 yılında, dünyadaki çalışabilir nüfusun %5'lik bir kesiminin bütün dünyanın sanayi mamulü ihtiyacını karşılayabileceğini söylüyor. Ki, bu %5'lik kesime sadece işçiler değil, sektördeki yö-

neticiler ve işletmeciler de dâhil. Bu rakam inandırıcı görünmeyebilir diye bir de bugünden örnek vermiş. "Toplam Amerikan tarımında ülkenin ekonomik olarak etkin nüfusunun %2'si tarafından gerçekleştirildiği düşünülecek olursa..." söylenen açık: dünyanın en büyük tahıl üreticisi ve ihracatçısı olan ABD'de çalışabilir nüfusun sadece %2'si tarım sektöründe çalışmaktadır.

Buraya kadar yazdıklarımızdan bir sonuç çıkarmak gerekirse; ekonominin evriminde insanlık yeni bir sıçramanın eşğine gelip dayanmış durumda. Bu sıçramanın alt yapısı da son 150 yıl içinde kaydedilen gelişmeyle hazırlandı. Otomobiller, hızlı trenler, uçaklar, yük ve insan taşıyan devasa transatlantikler, dünyayı birbirine öyle yakınlaştırdı ki, pek çok yazar "küresel köy" demeye başladı. Bilgisayar, internet, telefon, vb. iletişim ağları dünyada birbirinden yalıtılmış hiçbir yer bırakmadı. En ücra köyde yaşayanlar bile dünyada olup biten her şeyi izleyip fikir sahibi olabiliyor. Bilgisayarın üretimde aktif olarak kullanılması, seri üretimi daha da arttırdı. Artık üretici güçlerin gelişim düzeyinin bugünkü kapasitesi, dünyadaki bütün insanların ihtiyaçlarını karşılayabilecek düzeye geldiği gibi zorunlu çalışma yani işyükü de çalışabilecek herkese eşit oranda dağıtıldığında, günlük zorunlu çalışma süresini en alt düzeye indirebilecek bilimsel teknolojik alt yapı da hazır. Yeni ve daha ileri bir toplum olan sosyalizm, artık Lenin'in dediği gibi tekellerin pencerelerinden bize bakmıyor, bütün maddi önkoşullarıyla beraber bizleri çağırıyor.

Kapitalizmin ve burjuva toplumun en üst düzeye çıkardığı yabancılaşmanın aşılması durumunda, insanlık bilimde, etik ve estetik alanda, çok yönlü bir atılım gerçekleştirecek, bütün yeteneklerini özgürce geliştirecek, kendi kapasitesini sonuna kadar kullanma koşullarına da kavuşacaktır. Sınıfların ortadan kaldırılması sürecinde kırık kent, kafa emeği ile kol emeği gibi tarihsel gelişmenin yarattığı ayrımlar ve karşıtlıklar yine tarihsel gelişme tarafından aşılacak; ten rengi, ırk, cinsiyet vb. tüm ayrımlar ortadan kalktığında, insan, ilk defa insan olmanın büyük mutluluğuna kavuşacak, kendi elleriyle yarattığı uygarlığın ve emeğinin bütün sonuçlarından yararlanabilecektir. İşte o zaman "bin yıllık özgürlük çağı" da başlayacaktır. □

ORTADOĞU: TOPYEKÛN SAVAŞIN KIYISINDA

ün, 30 Ocak şafak saatlerinde, İsrail savaş uçaklarının Suriye'nin bir askeri araştırma merkezini bombalaması, zaten diken üstünde duran Ortadoğu'yu bir kez daha devletler arası topyekûn bir savaşın eşiğine getirdi.

İsrail'in sık sık yaptığı bu saldırılara emperyalist devletlerin ve işbirlikçilerinin tepkisi biliniyor: Diplomasinin ikiyüzlü kınamaları ve işe yaramaz sert(!) açıklamalar. Ancak bu sefer, İran, Rusya ve Lübnan dışında saldırıyı kınayan ya da eleştiren de çıkmadı. Demek ki, artık kartlar ikiyüzlülük de bir kenara atılacak kadar açık oynanıyor. Nedeni üzerinde durmak lazım.

Nedeni doğru tespit edebilmek için İsrail'in ve başta Türkiye olmak üzere bu saldırıya sesini çıkarmayarak kartlarını açık oynamaya başlayan emperyalist kapitalist devletlerin içinde buldukları duruma bakılmalı. Zamanlama önemli ve saldırının zamanlamasına baktığımızda, hepsi de emperyalistlerin aleyhine dengeleri değiştiren şu önemli noktaların öne çıktığını görüyoruz:

Birincisi, Suriye iç savaşında dengeler, tekelci basının açıktan itiraf etmek zorunda kalacağı derecede Suriye rejimi lehine, emperyalistler ve onların çeteleri aleyhine değişmeye başlamıştır. Somut kanıt: daha dün denecek kadar yakın bir zamanda Rusya'nın Esad'la diyalog çağrısına "yarının Suriye'sinde Esad ailesinin yeri yok" diye yanıt veren işbirlikçi çetelerin temsilcileri, şimdi Esad ile görüşmenin yollarını aramaya başlamışlar.

İkincisi, Mısır'da bizim haftalar öncesinde işaret ettiğimiz devrimin ikinci perdesi, tüm canlılığı ile ve son derece güçlü biçimde açıldı. Emperyalistlerin pek güvendiği sakallı Mursi, avanesi "Müslüman Kardeşler"iyle birlikte artık gidicidir ve kimse onu kurtaramaz.

Üçüncü nokta, Mısır devriminde devrim güçlerinin, içinde komünistlerin de olduğu "Ulusal Cephe" biçiminde örgütlenerek iktidarı alacak bir güç ve bilince erişmiş bulunmalarıdır. İçinde Mısır Komünist Partisi de bulunan "Ulusal Cephe"nin iktidarı ele geçirmesi, Mısır'ın em-

Bütün bu somut olgular ve süreç, Ortadoğu'da dengelerin emperyalist güçler ve dolayısıyla İsrail aleyhine değişmekte olduğunu emperyalistlere ve her daim diken üstündeki İsrail'e anlatmaya yetti. Katiller sürüsüyle Suriye'de bir zafer elde edip Libya, Afganistan ya da benzeri ülkelerdeki gibi "sadık" bir iktidar kuramayacakları, dolayısıyla Ortadoğu halklarının devrimci yürüyüşünü durduramayacakları, İsrail ve gericici Arap devletlerindeki diktatörlerin geleceğini güvenceye alamayacakları ortaya çıktı.

emperyalist-kapitalist zincirden tümünden kopması anlamına gelecek.

Bu üç noktanın emperyalistlerle birlikte İsrail'in, bölgedeki işbirlikçi devletlerin uykularını kaçırdığından kuşku olmamalı.

Aciliyet ve yakın tehdit oluşturması anlamında ilk üçü kadar olmasa da, yine de mutlaka hesaba katılması gereken iki ilave nokta daha. Bunlardan birincisi, tıpkı Mısır devrimi gibi Tunus devriminin de sürüyor olması ve Libya'da işbirlikçi iktidarın bir türlü "egemen" olamaması halidir. Tunus devrimi, şimdilik Mısır devriminden daha yavaş da olsa, sürüyor ve oradaki işbirlikçi dincilerin iktidarı hiç de Mısır'daki kardeşlerinden daha güvende değil. Libya ise, emperyalistler için vatanşalarını tahliye edecekleri kadar güvensiz.

Bütün bu somut olgular ve süreç, Ortadoğu'da dengelerin emperyalist güçler ve dolayısıyla İsrail aleyhine değişmekte olduğunu emperyalistlere ve her daim diken üstündeki İsrail'e anlatmaya yetti. Katiller sürüsüyle Suriye'de bir zafer elde edip Libya, Afganistan ya da benzeri ülkelerdeki gibi "sadık" bir iktidar kurama-

yacakları, dolayısıyla Ortadoğu halklarının devrimci yürüyüşünü durduramayacakları, İsrail ve gericici Arap devletlerindeki diktatörlerin geleceğini güvenceye alamayacakları ortaya çıktı.

İsrail saldırısı, Ortadoğu'yu kaybetme korkusuyla uykuları kaçan emperyalistlerin ve gericici/faşist Ortadoğu devletlerinin ellerindeki tüm kozları masaya sürmeye karar verdiklerinin işaretidir. Bu saldırının a) Türkiye'de Patriot denilen füze sisteminin faal hale gelmesinden iki-üç gün sonra gerçekleşmesi, b) R.T Erdoğan'ın Suriye'ye karşı savaşın başını çeken Katar Emiri ile görüşmesine denk gelmesi, c) Suriye'de savaşa sürülen çetelerin pek çok yerde, ama özellikle de Serekaniye'de temizlik derecesinde itlaf edildikleri günlere rastlaması bu tezimizin somut kanıtlarıdır.

Kaybedeceklerini anladılar ve son kozlarını oynamaya karar verdiler; bu anlaşılıyor. Başarabilecekler mi? Güç dengesini kendi lehlerine geri çevirebilecekler mi? Bunun için bölgeyi ateş topuna çevirecek topyekûn sıcak bir savaşı göze aldıkları ortada. İsrail, barut fıçısı üzerinde sigarasını tütüren bir kovboy gibidir şimdi.

İran ve Rusya, Suriye özgülünde Ortadoğu'da dengelerin emperyalistler ve bölge gericici devletleri, İsrail lehine değişmesine, Ortadoğu'yu kendi hâkimiyet alanına çevirmelerine izin vermeyeceklerini; bunun için sıcak çatışmalara girmekten çekinmeyeceklerini dev askeri tatbikatlarla gösteriyorlar.

Yaşam, İran ve Suriye gibi gericici rejimleri, Ortadoğu'yu dinci iktidarların hâkimiyet alanına çevirmeye çalışan emperyalistlere karşı koymak zorunda bıraktı.

Ama emperyalist egemenliğin önündeki asıl engel, gerçek güç, emekçi halkların kendisidir. Mısır, Tunus örneklerinde görüldüğü gibi, ezilen, sömürülen emekçi halklar kapitalizmi yıkmakta ve sosyalizme ilerlemekte kararlılar, çünkü bu onların artık varlık sorunu haline gelmiştir. □

FERHAT ÇETİNER YALNIZ DEĞİLDİR

Yıllardır Sarıgazi’de işçilerin, emekçilerin sanatını üreten Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi, bir çok defa baskına, tehditlere, gözaltılara, tutuklamalara ve işkencelere rağmen, kavganın sanatını üretmeye devam ediyor.

2006 yılında sabahın erken saatlerinde hiçbir gerekçe gösterilmeden sanat merkezimiz, sanat merkezi çalışanlarımızın evleri ve bir çok emekçi ailenin evi basılmış ve 6 kişi gözaltına alınmış,

4’ü tutuklanmıştı. Daha sonraki mahkeme süreçlerinde 4 arkadaşımıza tutusuz yargılanma kararı verilmişti.

Faşist devlet bu süreçten hemen sonra davayı hızlandırıp, 4 arkadaşımıza onlarca yıl hapis cezası verdi. Ve en son Ferhat Çetiner arkadaşımızı da tutuklayarak ilk önce Çorum L Tipi Cezaevi’ne, daha sonra da Kastamonu İnebolu M Tipi Cezaevi’ne gönderildi.

Mücadelenin alanlarından biri olan zindanlar, er geç burjuvazinin üzerine yıkılacak ve tutsakları özgürleştireceğiz. Tutuklamalar, gözaltılar, baskılar, işkenceler mücadelemizi engelleyemedi, engelleyemeyecek. Ferhat Çetiner her zaman işçi ve emekçilerin yanında olmuştur. İşçiler, emekçiler de her zaman onun yanında olacaktır.

**Ferhat Çetiner Yalnız Değildir!
Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!**

Sarıgazi’den Mücadele Birliği Okurları

PINAR ÖĞRETMEN YALNIZ DEĞİLDİR!

İsmet Aktar Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi’nde sözleşmeli olarak çalışan edebiyat öğretmeni Pınar Turan’ın işine, öğrencilerin açlık grevi ile ilgili sorularına “kimsenin ölmesini istemem” şeklinde cevap verdiği için son verilmişti. Buna karşı eylemlilik sürecine geçen Pınar öğretmene destek için, İzmir’de 2 Şubat günü Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK) tarafından Eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada “Güvencesiz Çalışmaya, Şovenizme Karşı Pınar Öğretmenin Yanındayız-DEK” imzalı pankart açılırken, okunan basın metninde gelişen sürece dair bilgi verildikten sonra, okul müdüründe somutlaşan zihniyetin kurumsal bir zihniyet olduğu ve bunun da şoven ve ırkçı zihniyetin ta kendisi olduğu vurgulandı.

Eylem esnasında sık sık “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır”, “Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği”, “Zafer Savaşın Emekçinin Olacak” ve “Baskılar Bizi Yıldırma a z ” sloganları atıldı.

Basın açıklaması atılan sloganların ardından sona erdi. Yapılan açıklamaya Partizan da destek verdi.

Mücadele Birliği / İzmir

ÇALIŞMALARIMIZI ENGELLEYEMEZSİNİZ!

7 Şubat 2012 saat 12.0 civarında İzmir Balçova’da 2

Genç Yoldaş okuru gözaltına alındı. Balçova’da yürüyen arkadaşlarımızın polis tarafından önleri kesilmiş, zorla üstleri aranmış ve polis aracına bindirilerek Balçova Karakoluna götürülmüşlerdir.

Üzerlerinde bulunan Genç Yoldaş ve Mücadele Birliği dergileri nedeniyle polis tarafından tehdit edilmişlerdir. 1 saat karakolda tutulduktan sonra arkadaşlarımız serbest bırakılmıştır.

Hiçbir baskı çalışmalarımızı engelleyemez... Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

**Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)
Genç Emekçiler Birliği (GEB)**

SERMA YENİN KAR HIRSI ÖLDÜRMEYE DEVAM EDİYOR Basına Ve Kamuoyuna

2 Şubat 2013

İşçiler Emekçiler!

Son bir ay içinde iş kazalarında ölen işçilerin sayısı 68. Bu rakamlar gösteriyor ki yaşananlar kaza değil cinayettir. Daha Zonguldak'ın acısı tazeyken bir cinayet haberi de Antep 4. Organize Sanayi Bölgesi'nde Güneydoğu Galvaniz tesislerinden geldi. Buhar kazanının patlaması sonucu 8 işçi ölmüş, 15 işçi de yaralanmıştır.

Yaşanan ölümlere neden olan kazalar birer iş cinayetidir! Antep'te patlamaya neden olan etkenler bir istisna değildir, birçok işyerinde yaşanması muhtemel bir olaydır. Sermayenin gündeminde yer alan Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında işçileri "koruyan" tüm hakları "katı" olarak nitelenmiş, yerine esnek ve daha güvencesiz bir çalışma dayatılarak, taşeronlaşmaya alabildiğince hız verilmiştir. Yaşanan iş cinayetlerinin olduğu yerlere bakıldığında, taşeronlaşmanın, örgütsüzlüğü hakim olduğunu ve işçilerin kötü koşullarda çalıştırıldıkları görülmektedir.

Güvencesiz çalışma yasalarına hız verilmesi, ucuz, esnek ve güvencesiz çalışma politikasındaki ısrar başlı başına bu cinayetlerin habercisidir. Dün Zonguldak'ta bugün Antep'te yarın bir başka ilde yaşanması kaçınılmaz olan iş cinayetlerinin son bulabilmesi, bu sistemde mümkün değildir.

8 işçinin ölümünü sadece fabrika kazanın patlaması sonucu istenmeyen, kazara olan ölümler olarak görmek yanlıştır. Yaşanan iş cinayetlerinin nedenleri; çalışma hayatını kural dışı bırakan kapitalizmin yasalarıdır. Daha çok kâr için göz göre göre işçileri ölüme sürükleyen sermaye, bu cinayetlerin birinci derecede sorumlusudur ve bundan yakasını kurtaramayacaktır.

İşçiler Emekçiler,

İçinde yaşadığımız kapitalist sistemin merkezinde insan değil, para var. Merkezinde insan olmayan sistemin işçileri düşünmesi beklenemez. Kapitalizm kar için her yolu mubah görüyor ve bunun için; iktidarı eliyle tüm koşulları kendi lehine hazırlamak üzere hiç fırsat kaybetmiyor.

Biz işçiler ve emekçiler de bu sömürden kurtulmak için, daha fazla ölmek, mutlu ve özgür yaşamak için mücadele etmeliyiz. Bizleri hayattan kovan bizleri yok sayan kapitalizmi yıkmadan kurtuluşumuz mümkün değil. Hedefimiz sömürüyü sınırlamak değil, ortadan kaldırmak olmalıdır. Bunun içinde iktidarı almak ve işçi sınıfının iktidarına dayanarak sömürsüz dünya özlemimizi gerçekleştirebiliriz.

**Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği
İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır**

Devrimci İşçi Komiteleri(DİK)

ÇELİĞİN HAYAT BULDUĞU YER İŞÇİLERE MEZAR OLDU

Antep Güneydoğu Galvanizde patlama: 7 işçi öldü.

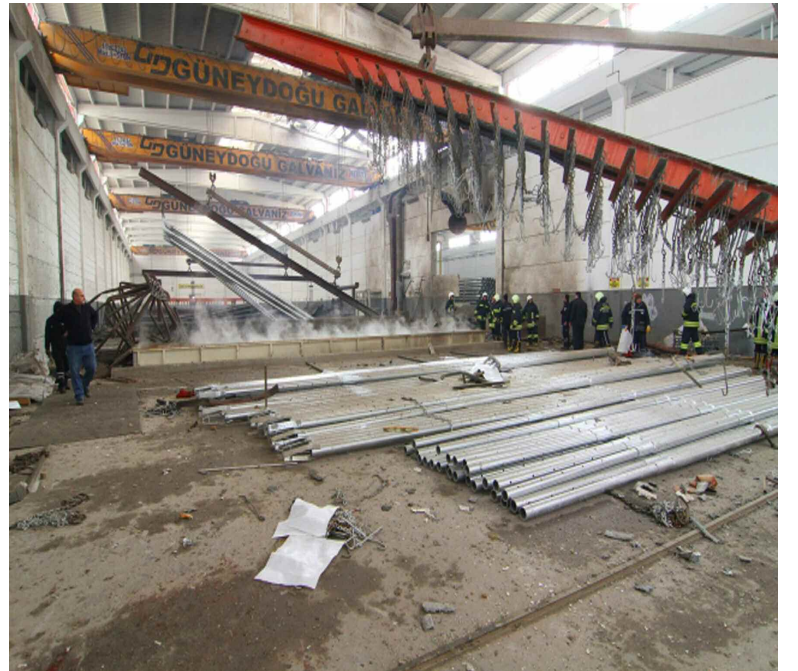
Antep Organize Sanayi Bölgesinde 30 Ocak Çarşamba günü Güneydoğu Galvaniz fabrikasında sabah saat 11.00 sıralarında büyük bir patlama meydana geldi. Buhar kazanının tahliye borularındaki aşırı ısınma nedeniyle meydana geldiği sanılan patlamada, o anda bölgede çalışan 15 işçi basınç ve patlamayla birlikte çevreye savruldu.

Bu sebeple, ancak çevre fabrikalarda çalışan işçilerle yaptığımız görüşmelerle patlama ile ilgili bilgi almaya çalıştık... Röportajımızı gerçekleştirdiğimiz işçilerin anlatımına göre patlamanın çok şiddetli olmasından, dolaylı galvanizleri taşıyan vinçler devrilmiş, kalın tabaka camlarda patlama meydana gelmiş, patlamanın etkisi 1 km.lik alanda hissedilmiş.

Konuştuğumuz işçilerden biri, bu fabrikanın zaten sorunlu olduğunu, patlamada ölen Emrah Özboya'nın daha önce de buhar kazanının bir parçası olan brülörün sorun çıkardığını ve tamiri için orada bulunduğunu belirtiyor. Bir başka işçi, yine buhar kazanında ısı dengelemesini sağlayan ekonomizatörün bu yükü kaldıramayacağını belirten mühendisi işten çıkardıklarını, onun yerine Güneydoğu Galvaniz ortağı Battalgazi Külte tarafından Polgaz Mühendislik sahibi Berat Geyik'in getirildiği açıklamasını yaptı.

Diğer işçiler de "buhar kazanı patladı" sözünü doğru bulmadıklarını söylediler. Asıl nedenin 2 tonluk kapasiteye sahip olan havuza 5 tonluk asit konulması olduğunu belirttiler. Patlamanın buhar kazanından kaynaklı olmadığını altını çizen işçiler, konuştukları itfaiye işçilerinden öğrendikleri kadarıyla, ölen işçilerden hiçbirinin vücudunda su yanığı olmadığını, asit yanığı olduğunu söylediler.

Röportajın son kısmında bir işçi "Bu fabrika 'Çeliğin Hayat Bulduğu Yer' sloganı ile tanıtımını yapıyordu. Çeliğin hayat bulduğu yer, işçilere mezar oldu" sözü ile tüm yaşananları özetliyordu. □

OHAL'DE EYLEM MANZARALARI

Son süreçte yaşanan saldırıları protesto etmek ve Hrant Dink'i anmak amacıyla 19 Ocak Cumartesi günü Antakya'da yapılacak olan basın açıklaması öncesinde, Saray Caddesi'nde başlayıp Ulus Meydanı'nda sonlandırılacak bir yürüyüş yapılmak istendi. "Yapılmak istendi" diyoruz çünkü yapılmadı. Önceki eylemlerde olduğu gibi, bu eylemde de bir barikat durdurdu kitleyi... Kitle zaten barikatla karşılaşacağına bilincindeydi. Eylem örgütleyicileri, barikatu açabilmek için polisle diyaloga girdi, ama sonuç alamadı. Bu durum protesto edildi, ama faydası olmadı.

Barikatın açılmamasını protesto etmek amacıyla oturma eylemine başlandı. Pasif oturma eylemi yapan pasif eylemciler sigaralarını yakıp gündelik şeylerden konuşarak eylem havasından çıktı.

15 dakika sonra eylemciler ayağa kalkıp sloganlar atmaya başladılar. Sonrasında barikat fiziksel olarak zorlandı. O sırada ilk cop kalktı ve kitle hemencecik duruldu. Konuşarak barikatu açma çabaları ve sloganlar devam ediyordu. Barikatın zorlanmasından sonra kitle, durulup geri çekilmiş olmasına rağmen, polise göz temasıyla "saldırıya hazır olun" emri verildi. Gaz maskelerini birkaç defa takıp çıkarak da "hazırız" mesajı verildi; bu şekilde kitle korkutulup sindirilmeye çalışıldı. Karşı tarafın gözdağına karşılık, kitle içinde biber gazının etkisini azalttığı bilinen limon dağıtıldı. Bir nevi "siz saldırırsanız biz de savaşırız" dedi.

Barikat açılmayınca eylem yavaş yavaş olduğu yerde sonlandırılmaya çalışıldı. Gitarıyla gelen bir eylemci protest şarkılar söyledi, sloganlar atıldı. Kısa süre sonra da basın açıklamasının da burada yapılacağı açıklandı; polisten birkaç adım geri çekilmesi istendi ve kabul edildi.

Amirden polise verilen emir "arkanı dönmeden üç adım geri git, bir iki üç dur!" Alan biraz genişletilince basın açıklaması yapıldı ve pasif eylem sona erdi.

Bilindiği sürede Antakya'da basın açıklaması miting vs. yapmak yasak. 20 Ocak günü Gaziantep'te yapılma kararı alınan bölgesel miting de yasaklanmıştı. Hal böyle olunca sivil toplum örgütleri aynı tarihte Antakya'da Ulus Meydanı'nda basın açıklaması yapma kararı aldı.

Dövizler dağıtıldı ve yürüyüş başladı. Yalnız eksik bir şey vardı. Önde gitmesi gereken pankart açılmadı ve beklenen polis barikatiyle karşılaşmadı. Yürüyüş hızlı başladı. Kitlenin önüne barikat kurması beklenen polis, bu defa bir süre kitlenin arkasından yürüdü ve ilk aradan diğer caddeye çıktı. Ulus Meydanı'na hızlıca ulaşıldı ve basın açıklaması okundu. Ardından önceki günkü eylemde yapıldığı gibi, bu eylemde de aynı şekilde oturma eylemi yapıldı. 10 dakika sonra oturma eylemi ve hemen ardından eylem sona erdi.

Antakya'dan İşsiz bir GEB'li

BASIN TUTSAK EDİLEMEZ

2 Şubat günü akşam saatlerinde Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen gazeteciler "Zindanlar Boşalsın Gazetecilere Özgürlük" pankartı açarak Taksim Meydanı'na kadar meşaleler ve tutuklanan gazetecilerin resimleri ile yürüdüler.

"KCK Basın Davası" olarak tanımlanan operasyonda onlarca gazeteci tutuklanmıştı. "Gerçeğin Peşindeyiz Teslim Olmayacağız" pankartı açılan eylemde sık sık "Özgür Basın Susturulamaz", "Gazetecilere Özgürlük", "TMY Kaldırılsın" sloganları atıldı. Yürüyüşe, sanatçılar Ferhat Tunç, Yusuf Çetin, ve bir çok siyasi parti destek verdi.

Taksim Meydanı'nda tutuklu gazetecilerin gönderdikleri mektuplar okundu. Ardından basın açıklamasını gazeteciler adına Eda Yıldırım okudu. Yıldırım, bir yılı aşkındır tutuklu bulunan 32 gazetecinin davasına 4 Şubat'ta Silivri'de devam edileceğini hatırlattı.

En son Yürüyüş dergisine yönelik saldırılar ve tutuklamalar, hükümet yanlısı medyanın gazetecileri hedef göstermesi, Evrensel gazetesini muhabiri Sadiye Eser'in tutuklanması örneklerini aktaran Yıldırım, "Hedef gösterilen meslektaşlarımızın yanındayız, onların başına gelecek herhangi bir siyasi komplonun sorumlularından birinin de hükümet medyası olacağını duyuruyoruz" dedi.

Son olarak, "Gazeteciyiz ve gerçeğin peşindeyiz. Gerçeği ararken, duyururken, bizlere uyguladığınız baskıya rağmen teslim olmayacağız" denilerek, Silivri'de görülecek "KCK Basın Davası"nda tutuklu gazetecilerin yanında olacaklarını başta gazeteciler olmak üzere herkesi duruşmayı izlemeye davet edildi.

İstanbul 15. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen KCK basın davasının bugünkü duruşmasından 7 tutuklu gazetecinin tahliyesine karar verildi.

33'ü tutuklu 46 gazetecinin yargılandığı "KCK basın" davasının Silivri'de 4 gün süren duruşmasında 8 Şubat'ta görülen ara karar açıklandı. Mahkeme Heyeti, 7 gazetecinin tahliyesine karar verdi. □

ERMENİ HALKININ YANINDAYIZ!

Ermenilerin yoğun olarak yaşadığı Fatih ilçesine bağlı Samatya'da hepsi Ermeni ve yaşlı olan insanlara dönük sistematik bir saldırı gerçekleştiriliyor. Son iki ay içerisinde bir kadın öldürüldü, bir kadının saldırı sonucu gözü kör oldu, bir kadın da kaçırılmak istendi.

84 yaşındaki Maritsa Küçük, 28 Aralık'ta evinde darp edilip yedi yerinden bıçaklanmış olarak bulundu. 87 yaşındaki başka bir Ermeni kadın da, Aralık ayı başında evinde dövülerek darp edilmiş, iki hafta yoğun bakımda kalmış ve bir gözünü kaybetmişti.

Apostolik Ermenilerin Noel'i kutladığı gün olan 6 Ocak'ta ise yine yaşlı bir kadın, üç kişi tarafından kendisine para verecekleri söylenerek kaçırılmaya çalışıldı.

Bu üç olayla ilgili, polis kimse hakkında işlem yapmadığı gibi, yeni saldırıların yaşanmaması için herhangi bir tedbir de almadı.

Bütün bu saldırıları protesto etmek, Ermeni halkının yanında olduğunu göstermek, "Ermeni Komşuma Dokundurtmayacağım" demek için, 27 Ocak Pazar günü saat 13.00'te Halkların Demokratik Kongresi İstanbul Meclisi Samatya Meydanında bir basın açıklaması düzenledi.

Kocamustafapaşa Meydanı'nda bir araya gelen kitle, "Ermeni Halkının Yanındayız!, Faşizme Geçit Vermeyeceğiz!" pankartı arkasında Samatya Meydanı'na yürüdü. Samatya'ya gitmek için girilen her sokakta şaşkınlık ve sevinçle pencerelerden, balkonlardan alkış sesleri yükseldi. Yürüyüş sırasında çevreden gelen alkışlı, ıslıklı destekler, zamanla kitlenin sayısını artırdı. 28 Aralık'ta evinde darp edilip yedi yerinden bıçaklanmış olarak bulunan 84 yaşındaki Maritsa Küçük'ün evinin ö-

nüne gelindiğinde karanfiller bırakıldı ve her dakika daha da öfkelenen kitle "Katil Devlet Hesap Verecek", "Nefret Sizin İnsanlık Bizim", "Ermeni Halkının Yanındayız" sloganlarıyla Samatya Meydanı'na ulaştı.

Basının yoğun ilgisiyle karşılaşan yürüyüş, basın açıklaması ve Sabahat Tuncel, Ferhat Tunç, Ertuğrul Kürkçü ve eski milletvekili Akın Birdal'ın konuşmalarıyla sonlandı. Açıklamada bir tanesi ölüm-

le sonuçlanan saldırılardan bahsedilirken "... polis herhangi bir takibat başlatmadığı gibi yeni saldırıların yaşanmaması için tedbir de almamıştır. Samatya'da yapılan kimi görüşmelerde sivil polislerin mahalledeki bazı kameraları söktüğü belirtilmiştir. Polis saldırganları bulmak için çaba göstermek bir yana, delilleri karartmaktadır. Dolayısıyla polis bu saldırıların suç ortağıdır. Ermenilere dönük bu saldırıların 1915'ten bu yana aralıksız devam ettiğini biliyoruz. AKP hükümeti; devletin Ermenilere, Kürtlere, Süryanilere dönük ırkçı politikasını devam ettirmektedir. Sevag'ın katili serbesttir. Hrant Dink cinayetinde payı olan Muammer Güler şimdi İçişleri Bakanı, Celalettin Cerrah Vali, hukuksuz mahkeme kararına imza atan hakim ombudusmandır. Maritsa Küçük'ün katili aranmaktadır. Bu saldırılar Ermeni Soykırımının 100. yılı olan 2015'e yaklaşırken devletin izleyeceği politikanın habercisidir" denildi.

Kitlenin öfkesinin adeta tercümanı olan satırlar ise şöyleydi: "Şimdi soruyoruz, Maritsa Küçük'ün katillerini Muammer Güler'in yönettiği polis teşkilatı mı bulacak? O katilleri Hrant'ı yargılayan hakimler mi yargılayacak? Mahalledeki kameraları bile kıran sivil polisler mi güvenliği sağlayacak? Bu kaza kurşunları, tesadüf cinayetler hep Ermenileri mi bulacak? Ermenilere karşı nefret suçu işlendiğini anlamak için ille de bir Ermeninin öldürülmesi mi gerekecek? Basın sadece ölümler başlayınca mı haber yapacak?"

Ferhat Tunç'un Ermenice-Türkçe Sarı Gelin türküsünü okumasıyla basın açıklaması sonlandırıldı ve kitle dağıldı.

İstanbul-DÖB

SONA

Türkiye-ABD ilişkilerinin ilginç, ilginç olduğu kadar da gerilimli bir dönemden geçtiği çok açık. Geçtiğimiz hafta ABD'nin Ankara Büyükelçisi Ricciardone yaptığı açıklamalarla iki devlet arasındaki gerilimi adeta ortalığa saçtı. Hükümet partisi, AKP'nin buna tepkisi "sert" oldu; adı "Mülayim" olanın sertliğinde tabii.

Olan bitene kısaca bakalım. Önce İsrail'in Suriye'ye saldırısıyla kendi tabanı karşısında zor duruma düşen AKP, kendini kurtarmak için Suriye'ye karşı kışkırtıcı bir söylem geliştirince yanıt başka yerden değil, bizzat ABD'den geldi. Davutoğlu'nun, "Niye İsrail uçakları Esad'ın sarayının üzerinden uçup ülkesinin onuruyla oynarken bir çakıl taşı bile atmıyor? Suriye, saldırıya uğrayan ülke ne tepki verirse, o tepkiyi vermeli, onu yapmalı" şeklindeki sözleri ile R.T. Erdoğan'ın, "İsrail'i bir şımarık oğlan şeklinde besleyenler, yetiştirenler, İsrail'den her zaman her şeyi bekleyebilirler... İsrail, tarihinin de affetmeyeceği bir devlet yapısına sahip. Zaman zaman da söylüyordum, İsrail devlet terörü estiren bir anlayışa sahiptir. Şu anda da nerede ne yapacağı belli değil. Lübnan'dan girmiştir, ondan sonra Şam istikametinde giderken, orta bir bölgede de bunu yapmıştır" şeklindeki açıklamasını ABD "çok kışkırtıcı" bulmuştu. ABD "kışkırtıcı" bulmuş ise yanıtını da mutlaka verirdi. Verdi de..

Bütün dünya duysun diye 6 Şubat'ta gazete ve televizyon kanallarının karşısına geçen ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü şunları söylüyordu: "Türk liderlerden gelen tahrik edici yorumlar, bizi açıkçası çok rahatsız ediyor. Son 24 saat içerisinde bu konudaki kaygılarımızı ABD'nin Ankara Büyükelçiliği kanalıyla üst düzey Türk yetkililerine aktardık."

Hükümetin ABD'yi rahatsız eden dış politikaları bununla sınırlı değil. Bu em-

peryalist devlet, Türkiye'nin Irak'a ilişkin politikalarından da rahatsız. Ona göre Türkiye'nin Irak politikası, Maliki'yi İran'a doğru itekliyor ve bundan vazgeçmeliydi. Suriye cephesinde ise, Türkiye ile ABD arasındaki çizgi farklılığı artık herkes tarafından biliniyor. ABD, "muhalif" denen sürünün bu işi becereceğinden pek emin gözüküyor ve tam da bu nedenle desteklenmeleri konusunda pek hevesli değil.

Bütün bu farklılık ve rahatsızlıklara ABD gibi küstah bir emperyalistin toplu bir yanıtı olmalıydı; olması gerekeni yerine getirmek Büyükelçinin omuzlarına kaldı. Büyükelçi, Ricciardone, tam da emperyalist bir efendiye yakışacak üslupla, tüm eleştiri oklarını bir anda hedefe fırlattı. Şöyle:

"Çok uzun süredir hapiste olan milletvekilleri var; bazıları belirsiz suçlarla hapiste tutuluyorlar. Kendilerine ülkeyi koruma görevi verilen askeri liderler, sanki teröristmiş gibi hapisteler. Profesörler var. Eski YÖK Başkanı, hakkındaki 16 yıl önce görevdeyken yaptığı çalışmalarla ilgili belirsiz suçlamalarla demir parmaklıklar ardında tutuluyor. Harçları protesto için barışçı gösteri yapan öğrenciler hapiste. Eğer bir yargı sistemi bu sonuçları doğurursa ve bunun gibi insanları teröristlerle karıştırırsa, Amerikan ve Avrupa Mahkemeleri'nin buna karşılık vermesi zor olur"

Bu sözlerin özü bir yana ama biçim olarak da yenilir-yutulur tarafı yok. Amacın üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek olduğu her halinden belli. Yoksa yıllardır süren davalar konusunda sesini çıkarmak bir yana davaları "demokratikleşme adımı" olarak gördüğünü her vesilede açıklayan ABD neden şimdi yargı ve yargı üzerinden hükümeti eleştiri yağmuruna tuttundu?

Mesajın yerine ulaştığını iktidar partisi AKP'nin tepkisinden anlıyoruz. Hala

kendilerini kendi topraklarının efendisi zanneden AKP sözcüleri bu sözlere "sert" tepki gösterdiler ve Büyükelçiye "haddini bil" çağrısı yaptılar. Bu sefer sorunun Büyükelçi'den kaynaklanmadığını, açıklanan görüşlerin ABD'nin görüşleri olduğunu söylemek ve böylece birilerine kendilerinin birer uşaktan ibaret olduklarını hatırlatmak ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsüne düşmüştü. Sözcü, söylediklerini yalasinlar ve "haddini bil" diyenlere hadlerini bildirmek istemesine şunları söylüyordu:

"Büyükelçi Frank Ricciardone, Bakan Hillary Clinton'ın söylediklerini ve eminim bu konularda kamuoyu önünde açıklama yapma şansı olduğunda Bakan John Kerry'nin söyleyeceklerini tekrar ediyor. Türkiye'nin dostları ve müttefikleri için Türkiye'nin hukukun üstünlüğü ve insan haklarının korunmasını güçlendirip gazeteciler, blogger'lar için ifade özgürlüğünü koruyarak istikrarlı bir şekilde ilerleme kaydetmesinin önemini saygıyla dile getirmeye devam etmek bir yükümlülük. Bu bizim için yeni değildi. Bu konuda hem kamuoyu önünde hem de özel görüşmelerde son derece açık olduk." Daha ne desin!

ŞİÖ'ye Üyelik Mi Dediniz?

Aslında zaman zaman çeşitli nedenlerle su yüzüne çıkan bu çelişkilerin bir geçmişi, bir arka planı var. Yine de biz bu sürecin başlangıç noktası olarak R.T Erdoğan'ın Şanghay İşbirliği Örgütü'ne (ŞİÖ) üyelik konusunda ayaküstü ve ciddiyetten bir hayli uzak şekilde, burjuva diplomaside bile yeri olmayan üslupla yaptığı öneriyi alabiliriz. Hatırlanacaktır, bir Orta Asya gezisi sırasında R.T Erdoğan Putin'e "bizi ŞİÖ'ye alın da şu AB işinden kurtulalım" mealinde bir şeyler söylemişti.

Yine hatırlanacaktır, ABD Dışişleri

DOĞRU

Bakanlığı Sözcüsü, bu öneriye, alaycı bir yüz ifadesiyle “NATO üyesi bir ülkenin ŞİÖ üyesi olması ilginç bir şey olurdu” yollu bir yanıt vermişti. Aşağılama, hakaret ve alayla karışık tehdit, ilişkilerde öne çıkan üslup haline geldi.

Egemenliği sarsılan, işgal ettiği ülkelerden tasını tarağını toplayıp çekip gitmek zorunda bırakılan, bu yüzden sınırları son derece gergin olan ABD'nin “şaka” kaldırarak hali yoktu. Onun için R.T Erdoğan'ın ciddiye alınmayacak, ayaküstü söylenmiş sözlerini parmak sallayarak ve Büyükelçisine en ağır eleştirileri yaptırarak karşılıdı.

Sürece damgasını vuran somut olgular şu gerçeği bir kez daha test etmiş oldu: Emperyalist devletler ya da mali sermaye, bağımlı ülkeye şu veya bu şekilde ama mutlaka boyun eğdirir. Bu anlamda, R.T Erdoğan ya da başkasının emperyalist devletlere, daha somut söylersek, ABD'ye “meydan okuyan” sözlerini ciddiye alanlar ya Lenin'in emperyalizm tahlilinden bir şey anlamamışlardır ya da bu teoriyi sadece işlerine geldiği zaman başvurmak üzere ceplerinde taşıyanlardır.

Emperyalizme meydan okumak işbirlikçi burjuvaların yapabileceği bir şey olmaktan çikalı on yıllar oldu. Emperyalizme meydan okumak ve bunun devamı olarak emperyalizme karşı tutarlı bir mücadele yürütmek sadece işçi sınıfının, devrimci güçlerin gündemi olabilir. Emperyalizme meydan okumak, burjuva güçlerin harcı değildir; dinci burjuva güçlerin hiç değildir. Çünkü onların varlık koşulları emperyalistlerdir, ABD'dir AB'dir. İpleri de bu güçlerin elindedir.

Keyfi Tercih Değil, Zorunluluk

Bu saptamadan hiçbir burjuva gücün emperyalistlerle karşı karşıya gelmeyeceği, onlardan farklı politikalar, farklı arayış-

lar içine girmeyeceği anlamı çıkmaz. Yaşam çok zengindir, çok karmaşıktır. Dolayısıyla hangi burjuva gücün, burjuva iktidarın ya da hükümetin hangi yola başvuracağını önceden kestirmek bazen mümkün olmayabilir. Emperyalist mali sermayenin bağımlı ülkelere eninde sonunda boyun eğdireceğini bilmek yaşamın karmaşıklığını, zenginliğini hesaba katmayı dışlamaz.

Yaşamın kendisi teoriye uydurulmaz ama teori sayesinde yaşamın son derece karmaşık sorunları çözümlenebilir, anlaşılmaz gibi duran olgular anlaşılabilir hale gelir. Dolayısıyla, yaşamın karmaşık sorunlarını, sınıflar arası ilişkileri, güç dengelerini, tek tek sınıfların durumunu ve her bir sınıfın belirli bir andaki politikasını, çıkarlarını çözümlenmek için devrimci teoriye başvurmaktan, onun yol göstericiliğinde ilerlemekten başka yöntem yoktur. Başka yöntemlere başvuranlar, rüzgârda sürüklenen yaprak misali sürüklenmekten, yaşamın zenginliği, çeşitliliği ve karmaşıklığı içinde yollarını kaybetmekten kurtulamazlar.

Tekelci sermaye sınıfı adına R.T Erdoğan, ABD'nin öfkesini üzerine çekme pahasına ŞİÖ'ye üyelik önerisini, gayriciddi bir şekilde de olsa yapıyorsa bu bize a) tekelci sermaye sınıfının, burjuva toplumsal düzenin emekçi sınıflar ve Kürt halkı karşısında gerçekten zor durumda olduğunu; b) bu zor durumdan çıkış için umutsuz yol ve yöntemlere hiç düşünmeden başvuracak noktada olduğunu gösterir. Bağımlı ülkelerin hükümetinin emperyalizmin öfkesini çekecek yollara heves etmesi intihar yoluna girdiğinin resmidir.

Birleşik devrim karşısında her geçen gün biraz daha sıkışan, gerileyen, açmaza düşen tekelci sermaye sınıfı egemenliği, emperyalizmle ilişkilerinde nasıl bir yol

izleyecek; yaşayıp göreceğiz. Ancak sözü-müz, sürecin belirsizlerle dolu olduğu ve işçi sınıfının devrimci hareketinin önünü göremediği anlamında anlaşılmalı. Söylenen şundan ibarettir: Birleşik devrim karşısında açmaza, zor durumlara düştükçe sermaye sınıfının, iktidarını yitirmemek için, hangi çılgınca yollara, hangi umutsuz yöntemlere başvuracağını önceden kestirmek mümkün değil ve bu sınıfın çılgınca, kendini intihara sürükleyecek yollara başvurmayacağını güvencesini vermek devrimci güçlere düşmez.

Bunlar bir yana, şu gerçek, olgularla kanıtlanmış durumda: Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, sadece iç çelişkilerden değil, “dış” çelişkilerden de güçlü şekilde besleniyor. Dünyayı etkisi altına alan, dünyaya yayılan devrimci kriz, ABD dâhil, emperyalist devletleri sarstıkça oradaki sarsıntıları kendi topraklarımızda tekelci sermaye sınıfının hükümetleri ile emperyalistler arasında çelişkilerin, çatlakların derinleşmesi biçiminde güçlü şekilde hissediyoruz. ABD-Türkiye arasında yukarıda olgulara dayanarak açıkladığımız çelişkiler dizisi buna örnektir.

Birleşik devrimin gelişimi ve etkisi, Türk tekelci sermaye sınıfını devletin üstüne kurulu olduğu taşları yerinden oynatmak zorunda bıraktı. Devlet ve hükümetin izlediği politikalarla Türkiye bir yola girmiştir. Devlet ve hükümetin bu yola girmeleri keyfi bir tercihin değil, emperyalistlerin de onayını alan devrimi önleme çabalarının sonucudur.

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist devletler için zorlu, çatışma ve çelişkilerle dolu bu yolun birleşik devrimi güçlendireceğinden kuşku yok. Tekelci sermaye sınıfı yolun sonuna geldiğinde kendisini bir düzlüğün değil, devrimin kızıl bayrağının beklediğini görecektir! □

DAIYANG-NETWORKS METAL İŞÇİLERİ AÇLIK GREVİNDE

Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde patronu Güney Koreli olan Daiyang-Networks Metal San. Tic.Ltd.Şti işçileri yaklaşık 3 yıldır sendikali olabilmenin mücadelesi yanında çalışma koşullarının iyileştirilmesi, 850 TL olan maaşlarının 1.000 TL'ye çıkarılması, yemek ve servis imkanlar sağladıkları gerekçesiyle patron tarafından reddedilmiş ve 59 kişinin katıldığı oylama sonunda 48 kişinin onayıyla greve başlanılmıştı.

Eylemlilikleri devam ederken patronun Güney Kore'den grev kırıcı işçiler getirmesiyle işçiler bir yandan da bu sorunla mücadele etmiş ve polislin faşist saldırısına maruz kalmıştı.

Grevlerinin henüz sonuçlanmaması üzerine Daiyang işçileri 14 Kasım 2012 tarihinde başlayan grevlerinin 70. günü olan 21 Ocak'ta açlık grevine dönüştürdü.

Açlık grevine başladıkları gün saat 11.00 civarında Birleşik Metal-İş Sendikası Çorlu Şubesi önünden yaklaşık 500 kişilik yürüyüş yaptı işçiler. Edirne ve İzmit'ten de gelen emek örgütleri ile siyasi partilerin ve 2 milletvekilinin de katılımı yürüyüşte, "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Daiyang İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atılarak Çorlu Cumhuriyet Meydanı'na gelindi, burada basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasını milletvekilleri ile Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu yaptı. Adnan Serdaroğlu Daiyang işçilerine yapılan saldırıların arkasında Arçelik firmasının olduğuna vurgu yaparak, açlık grevinin 1 ay süreceğini, eğer bu eylem başarıya ulaşmaz, toplu sözleşme imzalanmaz ise, eylemlerini "Ölüm Orucuna" dönüştüreceklerini ve mutlaka kazanacaklarını söyledi.

Yaklaşık 120 işçinin katıldığı grevi 5'er kişilik ekiplerle yürütecekler. İlk eylem grubunda Birleşik Metal-İş Çorlu Şube Başkanı Fedai Duman bir haftalık açlık grevine katılarak açlık grevi eylemi başlamış oldu.

Daiyang işçilerinin mücadelesi seksenli günleri aşarken, patron grevi kırmaya çalışarak kaçak işçi çalıştırmıştı. Grevde olan işçiler de kaçak getirilen işçileri engellemişler, polis de grevdeki işçilere saldırmıştı.

Daiyang işçileri mücadelelerini şehir merkezine Cumhuriyet Meydanı'na taşımışlardı. Grevin 60'lı günlerinden sonra işçiler

Cumhuriyet Meydanı'nda kurdukları çadırda dönüşümlü 5'er kişi 5 gün açlık grevine başladılar.

7 Şubat günü Daiyang işçilerini Mücadele Birliği Platformu ziyaret etti. Yağmur ve soğuk havaya rağmen açlık grevinde olan işçiler mücadelelerinde kararlılar. Mücadele Birliği okurları ile yapılan sohbetlerde işçiler, bu eylemi gerekirse ölüm orucuna çevireceklerini de söylediler. Metal işçileri, ziyaretten memnun kaldıklarını dayanışmanın daha da güçlendirilmesi gerektiğini belirttiler.

Daiyang işçileriyle greve başlama nedenleri ve eylem süreci üzerine konuştuk.

Mücadele Birliği: Bize kendinizi tanıtp süreci aktarır mısınız?

Nazım Türk: Merhaba, ismim Nazım, kaynak işçisiydim. Yaklaşık 5 yıldır çalışıyordum, ama iki yılını dışarıda geçti mahkeme süreci nedeniyle... İşe almalar, çıkarmalar oldu bu süreçte. 2009 yılının Aralık ayında örgütlenmeye başladık fabrikada, Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladık. 2010 Şubat'ta sendikali olduk. Sendikali olmamızın nedeni, çalışma koşulları. Bir de şöyle bir şey var, işçiyle dalga geçiyorlar adeta... İşçi sağlığı, iş güvenliği konusuna hiç aldırıyorlar. İş kazaları yoğun oluyor, iş kazaları nedeniyle ismim de çok geçer karakol kayıtlarında, meşhurdur burada... 2010 Şubat ayında 14 arkadaşım işten çıkarıldı, 5-6 ay sonra iki arkadaşım çıktı, daha sonra da beni çıkardılar.

Mücadele Birliği: Toplam kaç kişi işten çıkarıldı.

Nazım Türk: 2010 Şubat'ta sendikaya üye olduğumuzda 17 kişi işten çıkarılmıştı. Bu arkadaşlar işe iade davası açmışlardı, mahkemeyi kazanarak tekrar işe alındılar. 14 Kasım 2012'de grev sürecini başlattık biz burada.

Mücadele Birliği: Bu süreçten bahsedermisiniz?

Nazım Türk: Grev sürecini başlattığımızda öyle farklı bir tepki falan göstermedik, sadece istediğimiz çalışma şartlarını sunduk, işçi sağlığı konusunda olsun, çalışma şartlarının düzeltilmesine ilişkin görüşlerimizi belirttik. Ama bunların hiçbirine uygulanmadı. Ne yaptılar? Kore'den kaçak işçi getirmeler oldu, kaçak mal çıkartmalar oldu.

Mücadele Birliği: Toplamda kaç işçi çıkarıldı?

Nazım Türk: Toplamda o zaman 125 işçi çıkmıştı, işten çıkan işçilerden 10 tanesi bizi satarak tekrar geri işe girdi. Ama 115 işçi burada daima dayanışma halindeyiz. Grevin 60. gününe kadar herhangi bir sorun çıkmadı. 60. günde fabrikaya Kore'den kaçak işçi getirdiler, kaçak mal çıkartmaya başladılar. Bu süreçte biz de bunun önlenmesi için muhasebenin önüne gittik ve oturduk, kaçak işçi çalıştırılmamasını istedik. Biz sözleşmemizin yenilenmesini istedik, çalışma şartlarımızın düzeltilmesini istedik. Polislin saldırısıyla karşılaştık sonra, gaz bombaları coplar hepsini yaşadık, bize silah sıkıldı, çatışma yaşadık, bir kaç arkadaşımızın kolu, parmağı kırıldı. Sonra bir kaç gün içinde yine kaçak mal çıkartmaya başladılar. Yine aynı şeyleri yaşadık, şimdi de 5'er kişi dönüşümlü olarak açlık grevi başlattık. Bu süreç bir ay kadar sürecektir ondan sonra ölüm orucu sürecini başlatacağız.

Mücadele Birliği: Açlık grevine başlamanız ve bundan sonra ölüm orucuna dönüştürmenizin sebebi nedir?

Nazım Türk: İşten atılan tüm işçilerin işlerine geri dönmelerini ve çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyoruz. Grevde başlama nedenimiz de buydu. Fakat uzun zamandır yaptığımız eyleme rağmen, olumlu bir sonuç alamadık. Eylem sürecini yükseltmek için açlık grevine başladık. Çünkü bizim eylememiz sonrasında Kore'den işçi getirmeye ve kaçak işçi çalıştırmaya başladılar. Bunu önlemek için eylemlerimizi güçlendirerek devam ettik. Ölüm orucuna başlamamızdaki neden de sonuç almak içindir zaten. Ölüm orucuna başladıktan sonra masaya oturacaklarını düşünüyoruz. Bu arada grev sürecinde 8 arkadaşımızı daha işten çıkardılar. Biz tüm işçilerin işlerine geri dön-

mesini ve çalışma şartlarımızın düzeltilmesini istiyoruz. Bu sekiz arkadaşımız da dahil. Kısacası bir ayın sonunda ölüm orucuna başlayacağız, ondan sonraki süreç ne gösterir biraz patronların tutumuna bağlı yani.

Mücadele Birliği: Eyleminiz üzerine çevreden gelen destekler konusundaki değerlendirmeniz nedir?

Nazım Türk: Ben yaklaşık 12 yıldır Çorlu'da oturuyorum, 80 günü aşkındır buradayız. Çorlu halkı yeni yeni uyanıyor daha. Bir çoğu yeni öğreniyor, tabii olumlu yaklaşamayanlar da oluyor.. Ama Çorlu halkı da öğrenecek zamanla... Sendikacı olmak, örgütlü davranmak her zaman için iyidir..

Mücadele Birliği: Açlık grevi sürecine nasıl karar verdiniz? Aranızda nasıl bir tartışma süreci işledi?

Nazım Türk: Kendimiz karar verdik, tartışma bile olmadı aslında. 123 arkadaşımız birlikte karar aldık. Çünkü yaptığımız grev sürecinde fabrika yönetiminin olumlu bir yaklaşımı olmadı. Biz eylemlerimizi sesimizi duyurmak için yaptık. Yani en azından medyadan arkadaşların desteğiyle taleplerimizin duyurulmasını istedik. Halen de bizim sesimizi duymuyor, taleplerimizi görmezden geleceklerse ölüm orucuna girmeye karar verdik. Başka türlü çözülmedi çünkü...

Mücadele Birliği: Uzunca bir süredir zorlu bir mücadele süreci yaşıyorsunuz. Buradan emekçilere, diğer işçi arkadaşlarımıza söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Nazım Türk: Yani ne diyeyim, biz çok ağır, köle gibi koşullarda çalıştırılıyorduk. En güzeli sendikacı olmak, örgütlü olmak. İki yıl benim mahkemem sürdü. Sendikam olmasa, şimdiye beni çoktan atmışlardı. Ama sendika benim için arkamda bir destektir, güvenebileceğim bir yerdir. Bütün işçi arkadaşlara sendikacı olmalarını tavsiye ediyorum. Özellikle de kötü, ağır çalışma koşullarındaysalar, kesinlikle sendikacı olmaları gerekir. Başka türlü haklarını almaları, aramaları mümkün değil, sendika işçiye destek verir, güç verir. Biz üye olduk çok da mutluyuz. En azından eskisi gibi ezilmiyoruz. Sendika olduğu için patronlar işten atamazlar kolaylıkla.

Mücadele Birliği: Sizi tanıyabilir miyiz?

Soner Keskin: Ben Soner Keskin. Şu an ben de açlık grevindeyim. Eylemimizi sorunların çözülmemesi halinde ölüm orucuna dönüştürmeyi düşünüyoruz. Biz ekme kavgasındayız. Bu bizim için bir savaş gibi...

Ben fabrikada iş kazası geçirdim zaten. Ayağım kırılmıştı 2009 Kasım ayında. Bizim patronlar iş kazası geçiren işçileri sevmezler genellikle- bilakis kendileri işi bıraksın gibi baskılar yapıyorlar. Ben Edirne Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yatarken kan nakli lazım oldu. Arkadaşlarımı aradım kan ihtiyacım için. Arkadaşlar kendileri temin etmek için uğraşıyorlar, kan verebilecek arkadaşları tespit edip fabrikada patrone araba temin edilmesini istiyorlar. "Biz arkadaşımıza kan vermek için gönüllüyük, arabaya ihtiyaç var" diyorlar. Patron da diyor ki, "Bu arabanın yakıt parasını kim karşılayacak?" Bu derecede insanlar yani.. Bu kötü koşullarda çalışıyoruz işte... Bizim zaten sorunumuz konulardan çok, can güvenliğimiz açısından çok sıkıntımız vardı, biz de bu greve baş vurmak zorunda kaldık. Bozulan makinelere sürekli elle müdahale etmek zorunda kalıyorduk.

Mücadele Birliği: Peki bu eylemin içinde olmak, sizin düşüncelerinizde, yaşamınızda ne gibi değişikliklere neden oldu? Şu an 86. gündesiniz, bir çok eylem yaptınız.

Soner Keskin: Sürekli yasadışı işlemler yapıyorlardı. Yasal bir grev sürecindeyiz. Türkiye'nin tek yasal olan grevi bizim grevimiz şu anda. Adamlar buna istinaden Avrupa Serbest Bölgelerinden, Kore'den kaçak işçi getiriyor işbaşı yaptırıyor, ama gümrük bizi almıyor kartımız yok diye...

Mücadele Birliği: Fabrika şu an kaçak işçilerle mi üretimi sürdürüyor?

Soner Keskin: Bizim eylemlerimiz sonrasında kaçak işçiler sınırdışı edildi diye bilgi geldi. Şu anda üretim yok. İçeride hiç greve çıkmamış arkadaşlarımız da var. Onlar kısmen kendi bölümlerinde çalışıyorlar. Ama yetersiz bir düzeyde. Tüm bölümler çalışmıyor çünkü.. Bize üretim yapılamıyor diye bilgi geliyor. İçeride İş-Kur'un görevlendirdiği arkadaşlar var. Lokavt dışı kalan arkadaşlar... Onlarla haberleşiyoruz, bir çok bölüm işlemiyor diyorlar.

Mücadele Birliği: Fabrikadaki işleyiş-

ten nasıl haberdar oluyorsunuz?

Soner Keskin: Fabrikanın önünde nöbetleşe vardiyalı bekleyen arkadaşlarımız var. Onlardan bilgi alıyoruz. İşçi giriş çıkışı var mı? Malzeme giriyor mu? Üretilmiş mal çıkarılıyor mu? Bunun gibi bilgiler için arkadaşlarımız orada nöbetleşe bekliyorlar.

Mücadele Birliği: Sizi tanıyabilir miyiz? Eylem sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bayram Aksoy: Üç yıldır burada çalışıyorum. Grev sürecimiz ve yaptığımız eylem kararlılığımızı göstermek açısından çok iyiydi. Başarıyla devam etti. Polis de dahi çatışma yaşadık, hiç birbirimizde ayrılmadık ve bilinç olarak çok daha iyiyiz. Yaşadığımız süreç içinde daha bir bütünleştik birbiri-mizle. Her şekilde bu süreç bizim için çok iyi oldu. İçeriye girsek de bölünmeyeceğimizi anlamış olduk. Sonun kadar da direnmeye devam edeceğiz.

Mücadele Birliği: Peki eylem sürecinizde dışarıdan gelen desteği nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bayram Aksoy: Şu an olsun, basından arkadaşlarımız olsun, emek ve meslek örgütleri olsun, duyarlı emekçi insanlar olsun destekleri çok iyi... Bize çok moral verdi gerçekten... Onların desteği ayakta olmamızda çok moral oldu. Basından arkadaşlar dostça gelip bizimle konuşuyor. Esnaftan, halktan gelip gidenler oluyor. Bu bizim için çok önemli.. Teşekkür ediyoruz hepsine.

Mücadele Birliği: Merhaba, siz fabrika işçi misiniz, destek için mi geldiniz?

Çiçek Aksoy: Merhaba, ben işten atılan işçilerden Bayram Aksoy'un eşiyim. Eşime destek olmak için geldim. Bu ülkenin bir vatandaşı olarak herkes hangi haklara sahipse, biz de bu haklarımızı kullanmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Uzun süredir grevdeler, daha önce de geliyor muydunuz?

Çiçek Aksoy: Evet, ilk günlerinden beri geliyorum ben eşimin, arkadaşlarımın yanına. Sürekli gelip gidiyorum. Kazanacaklarını umuyoruz.

Mücadele Birliği: Sizden başka eşine destek olmak için gelen aileler var mı?

Çiçek Aksoy: Genelde bütün işçilerin aileleri geliyor zaman zaman. Benim iki çocuğum var. Ben sık sık geliyorum, ama herkes aynı durumda değil tabii... Her zaman gelemeyen aileler de oluyor.. Sık sık gelenlerin sayısı az. Ama biz umutluyuz, aileler olarak kazanmaları için destek olacağız. □

SIRANIN SİZE GELMESİNİ BEKLEMİYİN!

Cumartesi anneleri Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemlerinin 410. haftasında öğretmen Maksut Tepeli'nin akıbetini sordular.

Kısa bir konuşma yapan kardeşi

Türkan Tepeli, ağlayarak 29 yıldır ağabeyini aradıklarını, ona ait bir mezarın olmasını istedi. Tepeli; annesinin 90 yaşında olduğunu belirten Tepeli, "Dayanacak gücümüz kalmadı. Annem o kadar yaralı ki. Her gün Maksut'un yolunu gözlüyor" dedi. Kardeşi Orhan Tepeli de konuşarak, "Üniversite öğrencisiyken okulun kantininde izlediğim haberlerde yaralı biri ele geçirildi anonsu yapıldı. Umarım ağabeyimdir. Çünkü yaralı olması bizim için daha umut verici. Gerçekten de o kişi ağabeyimmiş" dedi. Tepeli; iyi bir haber gelmesi için çok belediklerini, bir çok yere başvurmalarına rağmen kendilerine yok denildiğini ama sonrasında belgelerde ortaya çıktığını vurguladı.

Bu haftaki basın açıklamasını Mukaddes Şamiloğlu okudu. 25 yaşındaki öğretmen Maksut Tepeli, 2 Şubat 1984 tarihinde İstanbul Küçükbakkalköy'de bir arkadaşının evine gitti. Evde polis olduğunu fark edip uzaklaşmaya çalışırken, polisler tarafından vurularak yakalandı.

Yaralı yakalanan Maksut hastaneye götürülmek yerine önce evde, sonrasında İstanbul Emniyet Müdürlüğü 1. Şubede işkenceli sorguya tabi tutuldu. Aynı operasyonda gözaltına alınan 2 kişi Maksut'un a-

ğır işkence sonucu öldürüldüğünü açıkladı.

Şamiloğlu, "Topluma sesleniyoruz, bize yaşatılan hukuksuzluk, hepimize yönelmiş bir tehdittir. Adaletsizliğin egemen olduğu bir rejimde hiç birinizin güvenesi yoktur. Sıranın

size gelmesini beklemekten hukuksuzluğa karşı sesinizi yükseltin" diye konuştu.

411. hafta yağmur altında bir araya gelen Cumartesi Anneleri, 19 yıl önce 9 Şubat'ta gözaltına alınan ve bir daha kendisinden haber alınamayan Muhterem Ayato'nun dosyasını açıkladı.

Eylemin ilk konuşmasını 1994 yılında Urfa'nın Siverek ilçesinde kaybedilen Hüseyin Taşkaya'nın oğlu Şerif Taşkaya yaptı. Yıllardır annelerin, babaların, çocukların yakınlarının kemiklerine ulaşmaya çalıştığını aktaran Şerif Taşkaya, "Bir Berfo Anamız var, 103 yaşındadır, ama bu meydanlarda oğlunun akıbetini soruyor. Biz de bu meydanlarda olmaya, yakınlarımızın akıbetini sormaya devam edeceğiz. Çünkü bu meydanlar büyüklerimizden, Berfo Analardan, mücadelede edenlerin mirasıdır. ... Sizden bir şey istemiyoruz yalnızca yakınlarımızın kemiklerini verin yeterlidir. Bunu bile çok görüyorlar" dedi.

Yine İstanbul'da gözaltına alındıktan

sonra kendisinden haber alınamayan Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun ise Kürtçe yaptığı konuşmasında "Bir tek şeye dikkatinizi çekeceğim, geçtiğimiz haftalarda İstanbul'da Amerikalı bir kadın kayboldu ve bulunması için tüm devlet yetkilileri seferber oldular. Olayı çözmek için çalıştılar. Bizlerse yıllardır kayıplarımızın bulunması için meydanlardayız ne için biz yakınlarımızın akıbetini öğrenemiyoruz, neden bunun için

bir şey yapılmıyor?" dedi.

Muhterem Ayato'nun dosyasını ise bu hafta İHD İstanbul Şubesi Kayıplara Karşı Komite adına Fadik Temizyürek açıkladı. 18 yıl önce

bugün gözaltına alınarak kaybedilen Muhterem Ayato'nun akıbetinin hala karanlıkta kalmış olduğuna dikkat çekti.

Ayato'nun 9 Şubat 1994 tarihinde Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde Malabadi Köprüsü'nde herkesin gözü önünde minibüsten indirilip gözaltına alındığını ve bir daha kendisinden haber alınamadığını aktaran Temizyürek, hükümetlerin değiştiğini ama zihniyetin baki kaldığını belirtti. Muhterem Ayato'nun akıbetinin dönemin Başbakan ve askeri yetkililer başta olmak üzere tüm yetkililerinden sorulduğunu ama bir sonuç alınmadığını hatırlatan Temizyürek, kayıplar gerçeğini ortaya çıkarmanın yalnız kayıp yakınlarının ve insan hakları savunucularının sorumluluğunda olmadığını dikkat çekti. □

EMPERYALİST SAVAŞ İSTEMİYORUZ

20 Ocak günü Antep'te planlanan "Emperyalist Savaş İstemiyoruz" bölgesel mitingi, Başbakanın da aynı tarihte Antep'te olması nedeniyle Antep Valiliğince iptal edilmişti. KESK de diğer illerde aynı tarihte basın açıklamaları yapılması kararını bildirmişti.

Tekirdağ'da KESK, DİSK, TTB ve TMMOB birlikte örgütledikleri "Emperyalist Savaş İstemiyoruz" basın açıklamasını 20 Ocak tarihinde saat 12.30'da Tuğlalı Park'ta gerçekleştirdi. Basın açıklamasını TTB Tekirdağ Şubesi Başkanı Doktor Abdullah ÖNEN yaptı.

"Halkları savaşa sürükleyen, üzerine bombalar yağdıranların

ABD ve NATO olduğu" vurgulanan açıklamada, "emperyalizmin ekonomik, siyasi ve askeri çıkarları doğrultusunda Orta Doğu'yu yeniden dizayn etme, tarihi kanlı savaşlardan, yeraltı ve üstü kaynaklarında egemenlik, sömürü ve gözyaşlarından ibaret olan işgal politikaları, halkların geleceklerini ve bir arada yaşama umutlarını yok ediyor. Emperyalizmin güdümünde savaşa sürüklenmek istemiyoruz" denildi.

18 Ocak'ta ÇHD'ye yapılan baskınlar, gözaltılar ve tutuklamalara dair, Eğitim Sen Tekirdağ Şubesi Başkanı Erdal KORKMAZ da bu baskınları protesto eden basın açıklamasını okudu. Açıklama sırasında "Devrimci Avukatlar Onurumuzdur", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atıldı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylem, sloganlarla sonlandırıldı. □

HEY TEKSTİL İŞÇİLERİ: EYLEMLE GEÇEN BİR YIL!

TBMM Önünde

Hey Tekstil işçileri 29 Ocak sabahı saat 11.00'de Türkiye Büyük Millet Meclisi önünde basın açıklaması yaptı. Eyleme BDP Milletvekilleri Sabahat Tuncel ve Ertuğrul Kürkçü de katıldı. "Hayali İhracatçı TBMM Ödüllü Patron Aynur Bektaş'a karşı Direniyoruz" pankartı arkasında işçiler ile birlikte yer alan milletvekilleri, işçilerin sloganlarına da eşlik ettiler.

Hey Tekstil işçisi Zeki Gördeğir'in yaptığı basın açıklamasından sonra Milletvekili Sabahat Tuncel bir konuşma yaptı. Ardından işçiler ile TBMM'deki parti toplantı odasında bir saat süren bir toplantıdan sonra parti grup toplantısına girildi hep birlikte. Daha sonra Ertuğrul Kürkçü ve Sabahat Tuncel ile Meclis lokantasında öğlen yemeği yiyen işçiler CHP Genel Merkezi'ne gittiler.

Akşam saat 18.00'de Ankara'dan İstanbul'a hareket eden işçiler, Kanyon AVM önünde yeniden eylem yaptılar.

361 Gündür Eylemler

Hey Tekstil işçileri her gün olduğu gibi 5 Şubat günü de Kanyon AVM ve TOBB önündeki eylemlerini gerçekleştirdiler.

Hey Tekstil işçisi Zeki Gördeğir yaptığı konuşmasında, "361 gündür direnen işçilere kulak verilseydi bugün burada ne polis ne de biz olacaktık. Biz işçiler Aynur Bektaş için çalıştık ve üstün hizmet ödülü almamızı sağladık. Biz geçtiğimiz hafta TBMM'ne gittik. BDP Eşbaşkanı Milletvekili Gülten Kışanak, 'eğer işçi buraya geliyorsa CHP ve AKP'nin ayıbıdır' dedi. Buna karşılık ne CHP ne de AKP bir açıklama yapmadı" dedi.

Milletvekilleri, bakanlar ve diğer devlet yetkililerinin emeklerinin karşılığını almak için verdikleri mücadeleye sermayedarlarla işbirliği içinde oldukları için sessiz kaldıklarını ifade etti. Anadolu'ya açılan teşvik primlerinin birlikte paylaşıldığını, buna rağmen kendilerinin emeklerinin karşılığının ödenmesi için hiçbir girişimde bulunmadığını belirten Gördeğir, "Biz işçilerin hakları verilinceye ve Aynur Bektaş'a verilen ödül geri alınmaya kadar eylemlerimizi sürdüreceğiz" dedi.

Sloganlarla eyleme devam eden işçiler marşlar söyledikten sonra alandan ayrıldılar.

"Mutlaka Kazanacağız"

9 Şubat 2013 günü Makine Mühendisleri Odası'nda bu süreci değerlendirmek, çıkarılan dersleri paylaşmak ve görüş alışverişi yapmak üzere yapılan toplantıya devrimci örgütler, emek ve meslek örgütleri, ÇHD'li avukatlar, Teknopark İnşaat İşçileri, Bilgesu Erenus, Tiyatro Oyuncusu Mehmet Esatoğlu, Şair Selah Özakin katıldı.

Toplantıda Hey Tekstil işçisi Zeki Gördeğir kısaca işten atılmaları, talepleri ve yaşadıkları süreci aktardı. Hey Tekstil işçileri olarak Türkiye'de sürmekte olan en uzun eylemlerden birini yaşadıklarını ve bunun kendilerine büyük bir sorumluluk yüklediğini bilincinde olduklarını belirten Gördeğir, "İşçi sınıfının ve mücadelesinin bir parçasıyız, uzun zamandır direnişeyiz, sınıfımıza karşı, ernekten yana herkese karşı başarmakla sorumluyuz. Böyle hissediyoruz."

Onun için sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim. Bu direnişi kazanacağız, kazanmadan bırakmayacağız. Yorgunuz ama asla yalın değiliz. Yalın olmadıkça, her gün mücadele azmimizi biledikçe hiçbir yorgunluğumuz da kalmıyor.

Karşımızdaki patron ve işbirlikçilerinin türlü oyunlarını gün be gün gördükçe, sınıf kinimiz büyüyor, mücadele azmimiz bileniyor. Mücadele azmimiz bilindikçe gücümüz artıyor. Öyleyse şöyle düzeltelim sözümüzü: Ne yorgunuz ne yalınız, mutlaka kazanacağız" dedi.

Bu bir yıllık eylem muhasebesini bundan sonraki dönemde eylemlerini başarıya ulaştırmak, haklarını kazanmak için edindikleri tecrübeleri, öğrendiklerini iyice ortaya koymak, iyi anlamak, emek dostlarıyla paylaşmak ve bunların ışığında başarı için bundan sonra yürünecek yolu doğru çizmek için gerekli gördüklerini belirten Gördeğir, bir yıllık mücadelede kimlerle nasıl yürüneceğini de öğrendiklerini ve pek çok tecrübeyi kazandıklarını söyledi.

Zeki Gördeğir, bütün emek güçlerinin desteğini ve birliğini yanlarında görmek, işçi sınıfının onur kavgası haline gelmiş bu eylemin sorumluluğunu hep beraber omuzlamak ve beraberce kazanmak istediklerini belirtti.

Bu aktarımın ardından Hey Tekstil işçileri sürece ilişkin sorulara yanıtlar verdiler. Toplantıya katılanların bundan sonraki sürece ilişkin önerilerini konuşmak isteyen sanatçılar da olarak bundan sonraki süreçte Hey Tekstil işçilerinin seslerini daha güçlü duyurabilmeleri için neler yapılması gerektiği konusunda önerilerini de söyleyerek, işçilerin alacağı kararlarda her türlü desteğe hazır olduklarını belirttiler.

Hey Tekstil işçileri olarak kazanmaya kararlı olduklarını ve artık sadece Hey Tekstil işçileri olarak değil, işçi sınıfının bir parçası olarak ve işçi sınıfı adına kazanmak için verdikleri mücadelede kendilerine destek verilmesini, direnişlere katılmış tecrübesi olan dostlarıyla da dayanışmalarını sürdürmek istediklerini belirterek "Bizler Hey Tekstil işçileri olarak bu mücadeleyi kazanmakla yükümlüyük ve bunun bilincinde olarak mücadelemizi sürdürüyoruz. Mutlaka kazanacağız" diyerek toplantıyı sonlandırdılar. □

HAVA İŞÇİLERİ ÖZGÜRLÜK MEYDANI'NDA

THY işçilerinin 250. gününde 19. Cumartesi eylemlerini gerçekleştirdiler. 2 Şubat günü Hava-İş üyesi THY işçileri, sendika binası önünde bir araya geldiler ve yolu trafiğe kapatarak Özgürlük Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Eyleme, Genel Maden İşçileri Sendikası Başkanı ve yöneticileri, Tez Koop İş, Yol İş, Mücadele Birliği katıldı ve İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi "Taşeron Çalışma Ölüm Demektir" pankartı açtı.

Eylemde ilk konuşmayı Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin, "Bütün özgürlükleri kelepçeleyerek cezaevi duvarlarıyla örülürken, özgürlük savaşçıları bir bir içeri atılırken, Bakırköy Özgürlük Meydanı ve bu kürsü tüm ezilenlerin kürsüsüdür" dedi. Eylemin 250 gündür sürdüğünü söyleyen Ayçin işten atılan işçilerin işe geri alınmasıyla sorunun bitmeyeceğini kaydetti; asıl sorunun sendikalar yasası, taşeronlaşma, Ulusal İstihdam Stratejisi olduğunu ifade etti.

Ardından konuşan Genel Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Eyyüp Alabaş, her zaman THY işçilerinin haklı mücadelesinin yanında olduklarını söyledi.

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi adına Ocak ayı raporunu Zafer Güzey okudu. Güzey, Ocak ayında 68 işçinin iş cinayetleri sonucu yaşamını yitirdiğini belirterek, bunlardan 16'sının madencilik, 15'inin inşaat ve 10'unun metal sektöründe yaşandığını bildirdi.

Eylemde son olarak THY işçisi Deniz Eralp bir açıklama yaptı ve ilk şartlarının 305 işçinin geri alınması olduğunu hatırlattı.

İşçiler eylemi halaylarla sonlandırdı.

"İşçiler Dönecek Sözleşme Bitecek"

9 Şubat günü Hava İş Sendikası önünde toplanan THY işçilerine Belediye İş İstanbul Şubeleri, DİSK'e

bağlı Emekli Sen, İsmaco işçileri, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri ve bir çok emek örgütü destek verdi. THY işçileri yolu trafiğe kapatarak sık sık "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "İşçiler Dönecek Sözleşme Bitecek", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları attılar.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'na gelen işçiler adına ilk konuşmayı yapan Hava İş Sendika Genel Başkanı Atılay Ayçin işten çıkartılan 305 işçinin muhakkak işlerine geri döneceklerini söyledi.

Ardından Belediye İş Genel Başkan Yardımcısı Cahit Korkmaz buradaki heyecanın işçi sınıfına örnek oluşturacağını belirtti. Korkmaz, "Bu birlik beraberlik sürece kazanmanın önünde hiçbir engel yoktur" diye konuştu.

Mücadele Birliği Platformu adına Ali Ekber Sever konuşmasında sermayeyle ezilen işçilerin emekçilerin her zaman bir savaş içerisinde olduğunu altını çizdi, THY işçilerinin mücadelesinin başından beri yanlarında olduklarını, bundan sonra da kazanana kadar yanlarında olacaklarını söyledi.

Daha sonra Emekli Sen 3. Şube Başkanı Rahime İldemir Bayrak, THY işçilerinin her zaman yanlarında olduklarını söyledi.

Deri İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkartılan İsmaco işçileri de eyleme destek verdi. Deri işçileri fabrikalarının önünde 54. gündür eylemlediler. İsmaco işçileri adına Fikriye Akgül kısa bir konuşma yaptı.

THY işçileri adına bu hafta Kerem Erişen basın açıklamasını okudu. 257 gündür eylemlerini Atatürk Havalimanı Dış Hatlar'da devam ettirirken hatırlatarak, THY yönetiminin "hukuk karar verdiğinde gereğini yapacağız" sözünü bir an önce yerine getirmesi beklediklerini söyledi. Erişen son olarak "Bizler sendikamız Hava İş ile omuz omuza direnişimizi yükseltiyoruz. THY A.O işverenini bir kez daha uyarıyoruz. Sürmekte olan 24. Dönem toplu iş sözleşmesi masasında sendikamızın önerdiği işçilerin işe geri geri döndürülmesi talebini değerlendirin, ancak bütün bunlara rağmen uzlaşmaz tutumunuza devam ederseniz, direnişimizle geri aldığımız grev mücadelemizi karşınızda bulacaksınız" diye konuştu.

Eylem halay ve türkülerle sona erdi. □

SENDİKA HAKKIMIZ KABUL EDİLSİN

İstanbul Deri ve Endüstri Serbest Bölgesinde (DESBAŞ) faaliyet gösteren ISMACO Amsterdam B.V Tekstil Fabrikasında çalışan işçiler Deri-İş Sendikasında örgütlenmeye başlayınca işten atılmıştı. 3 işçi, 18 Aralık'tan itibaren fabrika önünde eyleme başlamıştı.

9 Şubat Cumartesi günü THY işçilerinin eylemine katılan İsmaco işçileri ile küçük bir söyleşi yaptık.

Mücadele Birliği: Merhaba, bize işe atılma sürecinizi ve taleplerinizi anlatır mısınız?

Fikriye Akgül: Tabii. Altı senedir İsmaco da, Ermenegildo fabrikasında çalışıyorum. Çalıştığım süre boyunca hiç yazılı veya sözlü ihtar almadan çalıştım iyi ve uysal bir elamandım. Ta ki sendikal faaliyet yürütmeye başlayana kadar ve bu içeride duyulana kadar. Bu duyulduğunda da ilk işten çıkartılan işçilerden biriyim. İşten atılış şeklimde aynı cezalandırılmış bir işçi gibiydim çünkü hiçbir işçi arkadaşımın görüşmeme izin verilmeyen bir usta kadın işçi koluma girerek çalıştığım alanın dışına çıkardı. Ve iş yerinin güvenliği ile birlikte serbest bölgenin dışına çıkarıldık. Hiç kimseye ulaşamadım kendimi ifade edemedim ama fabrikadan çıkarken gördüğüm bir kaç arkadaşına seslenerek işten çıkarıldığımı söyledim.

O gün bugündür 52. günümüze girdik. Hukuk mücadelemiz ve çadır direnişimiz devam ediyor. İşyerinin özel talimatıyla isimlerimiz serbest bölgenin güvenliğine

verilerek bölgeye girişlerimiz yasaklandı. Engellenmedi açıkçası yasaklandı. Çünkü arkadaşımız İş-Kur'dan kağıt çıkardı iş aramak için ama bölgeye girişimiz yasaklanacağı için yine izin verilmedi. Bize söylenen şuydu: "Sizin üzerinizdeki yasak kalkmadığı sürece siz burada iş arayamazsınız bu bölgenin içine giremezsiniz". Biz serbest bölgenin girişine çadırımızı kurduk orada direniyoruz. Bize söylenen şey, şu gümrüğün içerisine tama-

men Avrupa'nın yasalarının geçtiği Türkiye'nin hiç bir yasasının geçmediği, Türkiye'nin dışında yasaların geçtiği. Biz buradan şunu talep ediyoruz, madem serbest bölgenin içinde Avrupa'nın yasaları geçiyorsa sendikal hakkımız hemen kabul edilsin, biz işbaşı yapalım sendikal örgütlü bir şekilde çalışmak istiyoruz orada.

Mücadele Birliği: Siz kendinizi tanıtır mısınız? Eylemin işçilere neler kattığını işçilerin neler düşündüklerini anlatır mısınız?

Cengiz Taşkesen: 2004 yılından beri İsmaco'da yani Ermenegildo Zegna'da çalışmaktayım. Firmamız dünya çapında bir

marka. Zegna mercek altında, dünyanın birinci markası gömlek olarak. 9 yıllık çalışmam boyunca yazılı veya sözlü ihtar almadım, ama gerekçe olarak 18. madde gösterildi. Halbuki gerçek gerekçe sendika meselesiydi. Ne zaman anayasal hakkımız olan sendika hakkımızı kullandık o zaman kendimizi kapının önünde gördük. Tabii bu esnada direnişimize sahip çıkacağız 52. gündür direniyoruz ve direnmeye devam edeceğiz ki kazanana kadar.

Mücadele Birliği: İşçiler ne düşünüyor?

Cengiz Taşkesen: İşçiler aslında mücadelede arkamızdaydı. Bayağı bir baskı politikası uygulanırdı. Özellikle böl parçala ve yönet taktiği ile yani bunlar Kürt'tür, bunlar Alevi'dir, bunlar teröristtir mantığı ile arkadaşlarımızı bölmeye çalıştılar. Tabii bu bir noktada etkili oldu ama sonrasında etkisini yitirmeye başladı. Şu an arkadaşlarımız bize desteklerini sürdürüyor. Bu mücadelemiz sonuna kadar devam edecek. İşçi arkadaşlarımıza istifa ettirmeler oldu. Özellikle baskılar sonucu 11 arkadaşımızı istifa ettirdiler. Son olarak sendikalara bir duyurumuz var; bizleri yalnız bırakmasınlar, çünkü çadır bir gelecektir, sınıf mücadelesidir. Eğer biz bu mücadeleyi başlattıysak bütün sınıf arkadaşlarımızı bütün sendikaları yanımızda görmek istiyoruz ve tüm halka sesleniyoruz; sendika hakkına emeğe saygı duymalarını ve destek vermelerini istiyoruz. □

VARDIK VARIZ, VAROLACAĞIZ!

Nakliyat İş Sendikası Zeytinburnu'nda bulunan Nakliyeciler Sitesi'nde Toplu İş İlişkileri Yasası ile ilgili bir eylem yaptı. Sendika önünde toplanan işçiler "Toplu Sözleşme Hakkımız Gasp Edilemez, AKP Sendika Düşmanlığına Devam Ediyor", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" pankartları açtı.

Nakliyat İş Sendika Genel Başkanı ve DİSK Genel Başkan Yardımcısı Ali Rıza Küçükosmanoğlu konuyla ilişkin açıklama yaptı. Cumartesi günü Resmi Gazete'de yayınlanan sendikal istatistiklerle 12 Eylül faşizminin ürettiği sendikal baraj ve yetki bariyerlerinin üzerine inşa edilmeye çalışılan, vesayetçi sendikal anlayışın ilk adımlarının atıldığını vurgulayan Küçükosmanoğlu, "İşçilerin örgütlenme iradeleri, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının koridorlarında gezen AKP yandaşı sendikacıların, parababası sermaye örgütlerinin, TOBB'un, sektör temsilcilerinin oyunları ile gasp edildi. Binlerce

işçinin toplu sözleşme yapma hakkı, sendika seçme özgürlüğü bir gecede ayaklar altına alındı. Bu oyunun adı hükümet ve işveren yanlısı sendikacılığın ihyasıdır. Sarı sendikacılığın ihyasıdır. Bu oyunun adı tek tip sendikacılığın işçilere dayatılmasıdır." diye konuştu.

Küçükosmanoğlu son olarak "DİSK, Türkiye işçi sınıfının sermayeden ve devletten bağımsız bir biçimde kendini inşa etmesinin adıdır. Bizi zulüm ile ayak oyunları ile derdest etmeye heveslenenler çok çıktı. Bunların kimisi apoletliydi, kimisi kravatlı. 1970 yılında TBMM'de oturan ve DİSK'in canına ot tıkmaktan bahseden Hitler, Mussolini özentileri ancak 12 Eylül Faşizmi ile amaçlarına ulaşabildiler. Ama biz zindanlara, faşizme teslim olmadık. Yine ayaktayız! Ayakta olmaya direnmeye devam edeceğiz. Vardık Varız, Varolacağız" dedi.

Eyleme katılan işçiler sık sık "İnadına Sendika İnadına DİSK", "Direne Direne Kazanacağız" "Toplu Sözleşme Hakkımız Engellenemez" sloganları attı. Açıklamadan sonra eylem sona erdi. □

YURTIÇİ KARGO/GEOPOST İŞÇİSİ SENDİKALI OLACAK!

Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Yurtiçi Kargo'nun 1982 yılında kurulduğunu, Türkiye genelinde 700 şubesi ve 10 bini aşkın çalışanı olan %25 Fransız GeoPost ortaklı firmanın bu seviyeye yıllardır haftada 75-80 saat kölece koşullarda çalışmak zorunda bırakılan işçiler sayesinde geldiğini hatırlattı.

Nakliyat-İş Sendikası'nın kampanyası çerçevesinde Yurtiçi Kargo'nun İstanbul, Ankara'daki şubelerinde üye çoğunluğunun sağlanarak Çalışma Bakanlığı'ndan toplu iş sözleşmesi yapmak için yetki tespit yazılarını aldığını, ama Yurtiçi Kargo/GeoPost'un 90'ı aşkın işçiyi "daralmaya gitme" ve "performans düşüklüğü" gerekçeleriyle işten attığını ve bunun TCK'nın 118. maddesine göre suç olduğunu belirtti. Yurtiçi Kargo yönetiminin tüm baskı tehdit ve ahlaksızca tekliflerine rağmen her geçen gün örgütlenmenin yaygınlaştığına işaret etti.

Yurtiçi Kargo işçileri eylem boyunca sloganlar atarak sendikaya üye olmalarının baskı ve tehditlerle engellenemeyeceğini belirttiler.

Çağlayan'da yapılan basın açıklamasının ardından saat 13.30'da Taksim Tramvay Durağı'ndan Fransız Konsoloslukuna yürüyen işçiler, Fransız Konsoloslukuna Yurtiçi Kargo'nun ortağı olan GeoPost'un bu suça ortak olmaması ve işten atılan işçilerin bir an önce işe alınarak, anayasal hakları olan sendikalı olmalarına saygı duyulması gerektiğini belirten bir dosya verildi.

Daha sonra Yurtiçi Kargo işçilerinden Hamza Sakar ve Bahar Topraktepe çalışma koşullarını aktardı ve insanca çalışma koşulları için anayasal haklarını kullanarak sendikalı olduklarını ve tüm tehditlere rağmen sendikalı olmaktan vazgeçmediklerini belirterek Yurtiçi Kargo'da insanca çalışma koşulları ve sendikal haklarına saygı duyuluncaya kadar da mücadeleyi sürdüreceklerini belirttiler. □

1 Şubat günü Çağlayan Adliyesi'nde suç duyurusunda bulunan Yurtiçi Kargo/GeoPost işçileri ve Nakliyat-İş Sendikası üyeleri bir basın açıklaması yaparak, işten atılan işçilerin geri alınmasını ve anayasal haklarına saygı duyulmasını istedi.

Basın açıklamasını yapan DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı

TARAL MAKİNA'DA İŞTEN ÇIKARTMA

İstanbul Bayrampaşa'da kurulu bulunan Taral Tarım Makina ve Aletleri Sanayi A.Ş.'de çalışan 27 işçi, Birleşik Metal İş Sendikası'na üye olduktan sonra işten çıkartıldılar. İşçiler 5 Şubat Salı gününden itibaren haklarını alana kadar fabrika kapısının önünden ayrılmama kararı aldılar.

Silahtaroglu Ailesi'nin sahibi olduğu Silkar Holding kuruluşuna ait olan TARAL Makina'da toplam 130 kişi çalışıyor.

Birleşik Metal İş genel yönetimi tarafından yapılan açıklamada, "bunu öğrenen işveren önce 12 işçiyi işten çıkardı. İşyerine noter getirerek, işçileri, sendikamızdan istifa edip kendi istediği sarı sendikaya üye olmaya zorladı. İstifa etmeyenleri de işten çıkardı. 5 Şubat Salı gününden beri, işten çıkarılan 27 işçi, fabrika kapısı önünde sendikal mücadeleyi sürdürüyorlar... Yıllardır zam alamayan işçilerin büyük bir çoğunluğu asgari ücretli olarak karın tokluğuna çalışırken, ücretlerin yıllardır yerinde saydığı işyerinde holdingin sermayesi sürekli büyümüştür" dedi.

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Yılmaz Bayram, işçilerle birlikte yaptığı toplantının ardından işten çıkartılan arkadaşlarıyla fabrika önünde beklemeye ve işçilerle birlikte sendikalı olma mücadelesini sürdürme konusundaki karar verdiklerini söyledi.

Açıklamanın sonunda "Ancak biz DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası olarak, Taral Makine'deki bu hukuk dışı uygulamalara ve her türlü baskıya rağmen sendikalı olma konusundaki kararlılıklarını sürdüren işçilere sonuna kadar sahip çıkacağımızı ve mücadelemize devam edeceğimizi tüm kamuoyuna bir kez daha hatırlatıyoruz" denildi. İşçiler fabrika önünde eylemlerini sürdürecekler. □

BİZ KADINLAR İSTERSEK HER ŞEYİ YAPARIZ YETER Kİ İSTEYELİM

Emekçi Kadınlar (EKA), bu yıl 8 Mart programlarını duyurmak ve çalışmalarını organize etmek için bir etkinlik düzenlediler.

3 Şubat Pazar günü Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde Emekçi Kadınlar'ın çağrısıyla emekçi semtlerinden çok sayıda kadın ve erkek işçi, emekçi bir araya geldi. Öğrencilerden emeklilere kadar her yaşta emekçi önce EKA'nın son yıllarda yaptıkları kadın çalışmalarının ve eylemlerinin, etkinlik ve panellerinin anlatıldığı sinevizyonu izledi. Daha sonra Emekçi Kadınlar adına söz alan Nursel Çelik 8 Mart'ın doğuşuna ve emekçi kadın mücadelesi tarihine kısaca değindi; 8 Mart'ın burjuva kadınların değil, emekçi kadın günü olduğunu vurguladı.

Emekçi kadın mücadelesinin sadece kadınların sorunu olmadığını anlatan EKA'lı kadınlar, bu sene çalışmalarında erkek işçi ve emekçilerden de aktif katılım beklediklerini söylediler.

Gazi Mahallesi'nde kadın çalışmalarını sürdüren Güler ana ise, geçen sene 8 Mart öncesi mahallede yaptıkları çalışmaları anlattı. Kadın işçilerin daha yoğunlukta olduğu atölyelere, pazar yerlerine, evlere giderek, kapı kapı dolaşarak bildiri dağıttıklarını, afişleri de kendilerinin astığını anlatan Güler ana, "biz afiş yaparken kadınların bize bakışı çok güzeldi. Kadınların bize bakınca güvenleri yerine geliyordu, bize gülümseyerek bakıyorlardı. ... Bildiğimiz her şeyi tüm kadınlara anlatmalıyız. Kadınlar sabah erkenden işe gidiyor, gece geç saatte dönüyor ve geçim derdinde. Hiç bir şey için zamanları kalmıyor, onlara ulaşmalıyız. Sanırım bu sene daha fazla çalışacağız, tüm kapıları tek tek çalacağız. ... Benim okuma yazmam var, biraz kültürlüyüm, ama Kürt kadınlarının çoğunun yok; onların duruşuna hayranım. Memlekette tanıştığım diğer Kürt kadınlar diyor; 'bizim çocuklarımız gitti, gene olsa gene gön-

deririm, ama kurtuluşumuz varsa'. Silahları biz kaldıralım analar; biz çocuklarımızın önüne geçelim. Biz kadınlar istersek her şeyi yaparız. Yeter ki isteyelim."

Sarıgazi'de kadın çalışması yapan Nermin anamız da geçen sene yaptıkları çalışmaları özetledi ve Sarıgazi Festivalinde yapılan kadın yürüyüşünü, festival boyunca açtıkları EKA standını, mahalledeki tüm kadınların kendilerine nasıl yardım ettiklerini anlattı. Ev ziyaretlerini, standları, düzenledikleri kahvaltıları da anlatan ana, bu faaliyetlerin yavaş yavaş daha fazla kadının ilgisini çekmeye başladığını söyledi. Bir başka emekçi kadın da söz alarak bu çalışmaların çok mütevazı anlatıldığını, Sarıgazi'de yapılan pek çok büyük eylemin, Sivas davası zamaşaşımı, Malatya'da Alevilere linç girişimi gibi pek çok olayın protesto edildiği eylemlerin fikrinin, örgütlenme ve insanların sokağa dökülmesini sağlayanların emekçi kadınlar

olduğunu hatırlattı.

Sarıgazi'de yapılan emekçi kadın çalışmasının bir parçası olan Necla Yılmaz'ı da burada anan Emekçi Kadınlar, kanser hastalığı ile boğuşurken dahi pek çok emeğinin olduğunu, soru soran, araştıran meraklı ve ilgili kişiliği olduğunu hatırlattılar.

Emekçi bir kadın olan avukat Sevinç Sarıkaya ise EKA'nın düzenlediği panellerde kadın sorunlarının hukuksal boyutları üzerinde araştırmalar yapma fırsatı bulduğunu, İstanbul, Ankara ve İzmir'de bu paneller sırasında çok sayıda kadınla tanıştığını anlatarak, İzmir'de düzenlenen anketler sayesinde de sorunları bizzat yaşayan kadınlardan dinleme öğrenme fırsatı bulduğunu ve genç erkeklerin kadın sorunlarında ne kadar duyarlı olduklarını anlattı.

Kısa bir süre önce okulundan atılan ücretli öğretmen Pınar Turan da oradaydı. Kendi yaşadıklarını kısaca anlattıktan sonra, bir emekçi kadın olarak Devnim Tiyatro Atölyesinde yer aldığını, sahneledikleri oyunları anlattı.

Bir eğitim emekçisi olarak görevinin genç kuşağı her yönden eğitmek olduğunu söyleyen Pınar Turan, Galatasaray Lisesi önünde 19 Aralık günü düzenlediği basın açıklamasına çok sayıda öğrencisinin de geldiğini söyleyerek, "demek ki onlara bir şeyler verebilmişim, ne mutlu bana" dedi.

Devnim Tiyatro Atölyesi'nin "Itza"sı Aysel ise, bir emekçi kadın olarak kendi yaşamını anlattı kısaca. 13 yaşında zorla evlendirildiğini ve 13 sene boyunca sürekli dayak yiyen, 2 çocuk annesi bir kadın olduğunu söyleyen Aysel, "ailem bana, 'o evden senin cenazen çıkar' diyordu, ben de başka bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum. Kuaförlük biliyordum ama ekonomik güvencem yoktu. Bir gün, 14 yaşında bir devrimci olan yeğenim bana

Emekçi Kadınlar

cesaret verdi. Taksim’de sanat merkezinde benim gibi kadınlar olduğunu, sorunlarımla ilgilenebileceklerini söyledi. Ben de orada devrimci düşüncenin özgüven kazandırdığı kadınlar gördüm, buradaki merdivenleri koşarak çıkardım. Sonunda iki çocuğumla ayrıldım evden. 25 gün sokakta kaldık, akrabalarda, arkadaşlarda, sonra iş buldum ve bir yerden başladım. İlk gözüme alındığımda ev sahibi çocuklarımı evden atmıştı. Ama çocuklarım yetişkin olduğunda üniversitede ve askerlikte annelerinin devrimci olmasının faydalarını gördüler, ‘anne sen haklıymışsın, biz sadece korkmuşuz’ dediler. ... İnsanlar küllerinden yeniden doğabilirler. Devrimci düşünce ve duygularına dayanarak onurlarıyla ayakta kalabilirler. Bu sistemde kadınlar daha çok iyi bir koca bulma, ona dayanma derdinde, ben hiçbir zaman bir erkeğe dayanmadım, ama mücadelede dayandım” diyerek yaşamından çıkardığı dersi de paylaştı.

Emekçi kadın çalışmalarını yıllardır sürdüren Fatma Yıldırım da bu yılki 8 Mart çalışmalarını atölyelerdeki işçi kadınlara giderek başlatacaklarını söyleyerek bültenlerini, broşürlerini, afişlerini hazırladıklarını, internet üzerinden duyurularına başladıklarını anlattı, “8 Mart akşamı saat 19.00’da Tünel’den Taksim’e yürüyoruz. 3 bölgeden otobüs kaldırıyoruz. Öncesinde de 24 Şubat’ta Gazi ve Sarıgazi’de kahvaltı organize ederek emekçi kadınlarla sohbet edeceğiz, stantlar açıp

ev toplantıları yapacağız” diyerek 2013’ün 8 Mart programını anlattı. Bu sene erkek işçi ve emekçileri de çalışmalara dahil edeceklerini söyleyen Yıldırım, “dünyanın yarısı biz kadınlarsa diğer yarısı da erkekler. Nasıl ezilen ulus özgür olmadan ezen ulus özgür olamazsa, ezilen cins kadınlar özgürleşmeden ezen cins erkekler de özgür olmazlar. O yüzden tüm işçi ve emekçi erkekleri de çalışmalarımıza bekliyoruz” dedi.

Verilen aranın ardından Devrim Tiyatro Atölyesi’nin iki kısa kadın oyunu sergilendi. Son olarak Emeğe Ezgi gelerek kadın parçaları seslendirdi. Bu yıl 8 Mart için bir kadın korusu oluşturulmaya çalışıldığını da söyleyen Emeğe Ezgi, katılmak isteyen genç kadınları Pazar günleri saat 18.00-20.00 arası yapılacak çalışmalara davet etti.

EKA(Emekçi Kadınlar)ın etkinliği yeniden, kadınları örgütlenmeye çağırma ile, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemine ve çalışmalarına davet etme ile sona erdi. □

YILMAZ GÜNEY SİNEMASINDA KÜRTLER

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi, araştırmacı-gazeteci Mazlum Vesek yönetiminde Türkiye Sinema Tarihi Programı örnek filmlerle tartışma adıyla çalışmalarına devam ediyor. Bu çalışmamız ilk olarak, 9 Aralık 2012 tarihinde “Türkiye Sinema Tarihi Yazımı Ve Kaynakları” konusu üzerinde tartışılıp Anayurt Oteli (Ömer Kavur-1986) adlı film izlenerek başladı. Ayda bir gerçekleşen bu programın 2. tartışma konusu “Türkiye Sinemasındaki Düşünce Hareketleri” idi. Tartışmanın ardından Bitmeyen Yol (Duygu Sağıroğlu-1965) filmi izlendi. Film 1960’ların siyasi-ekonomik ortamını anlatıyordu.

Mazlum Vesek yönetiminde olan programın 3.sü 2 Şubat Pazar günü saat 15.00’da Ayışığı’nda Ayışığı dostlarının katılımıyla gerçekleşti. Bu programın konusu “Yılmaz Güney Sinemasında Kürtler” idi. Bu konuda Mazlum Vesek anlatımı sırasında “Kürt sinemasını anlamak-öğrenmek için ilk olarak Yılmaz Güney’in kendisini tanımamız gerekir” dedi ve Yılmaz Güney’in bizzat yönetmen veya oyuncu olduğu filmlerden bahsetti. Bu filmler arasında “Seyithan, Haydutların Kanunu, Umut, Sürü, Ağıt, Yol, Arkadaş” gibi Yılmaz Güney’in çok sevilen ve izlenen filmleri yer alıyordu.

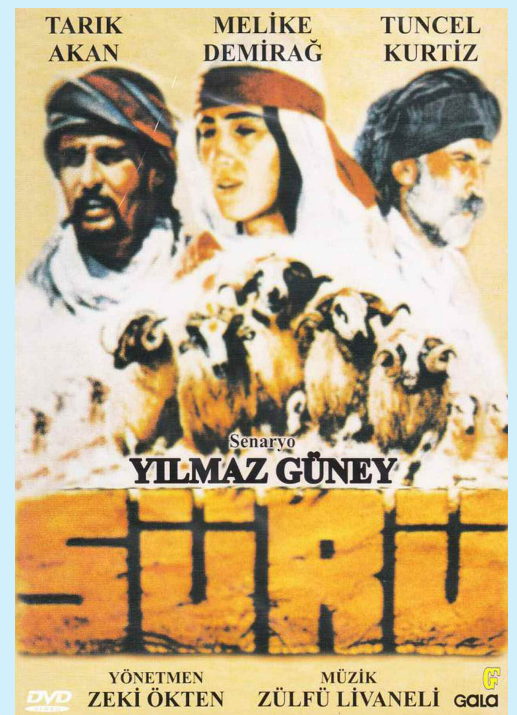
Yılmaz Güney’in oynadığı filmlerden yola çıkılarak, her filmde öne çıkan toplumsal mesajın anlatıldığı bu çalışmada. “Yılmaz Güney’in Umut filmi için gerçekçiliği ortaya koyuyor ve Kürt sinemasında Umut bir dönüm noktasıdır” dendi.

Umut filminin Avrupa’da ödül alması ve 1970’de çekilmesinin ardından toplumda tartışmalara neden olması üzerinde duruldu. Yılmaz Güney’in taraf tutarak Kürt kişiliği ve kimliği konusunu anlatması bakımından “Sürü” filmi tartışıldı. En iyi 100 film arasına giren filmin gene Yılmaz Güney’in “Yol” adlı filmi olduğu söylendi. Bu filmde Yılmaz Güney özellikle Kürdistan’ı vurgular.

Mazlum Vesek konuşması sırasında Kürt sinemasını derinlemesine incelemek ve anlamak için belli başlı yayınlanmış kitapları örnek olarak gösterdi. Anlatımın ardından soru cevap kısmına geçilerek Yılmaz Güney ve filmleri üzerine sohbet edildi.

Ardından Yılmaz Güney’in “Sürü” adlı filmi izlendi. Filmin ardından yapılan tartışma ve sohbetlerle Kürt sineması ve Yılmaz Güney ile ilgili görüşler açıklandı.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

DAIYANG İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

AVRUPA SERBEST BÖLGEDE YASALAR UYGUNSA
GREV KIRICILIĞINA SON VERİLSİN
DAIYANG - SK METAL İŞÇİLERİ

Daiyang İşçileri / ÇORLU

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI
YÜRÜYÖRÜZ

SURİYE HALKLARI
YALNIZ DEĞİLDİR!

EMPERYALİST SAVAŞI HALK DEVRİMİ ÖNER

23 ŞUBAT CUMARTESİ / 15:00
HATAY ULUS MEYDANI

Facebook/Emperyalist Savaş Karşı Yürüyoruz

TAKSİM ZAFERDİR

DİSK, 1976'da 1 Mayıs'ı anlamına uygun bir şekilde kitlesel olarak kutlamak için Taksim Meydanı'nı seçmişti. 1 Mayıs 1976 tarihe "en kitlesel 1 Mayıs" olarak geçti.

1977 1 Mayısı ise tarihe "Kanlı 1 Mayıs" olarak geçti. 34 işçi ve emekçinin ölümü, yüzlercesinin yaralanmasıyla sonuçlanan 1 Mayıs, burjuvazinin devrime nasıl acımasızca saldıracağını gösterdi.

1978 1 Mayısı'na katılan yüzbinlerce işçi ve emekçi, burjuvazinin saldırılarına iyi bir cevaptı. 1979'da DİSK, İstanbul'da sıkıyönetim ilan edilmesi üzerine eylem yeri olarak İzmir'i seçti. 12 Eylül ile birlikte 1 Mayıs kutlamaları yasaklandı..

devam edecek...

1 MAYISTA YENİ ZAFERLER YARATMAYA TAKSİM'E